Ghid Turistic

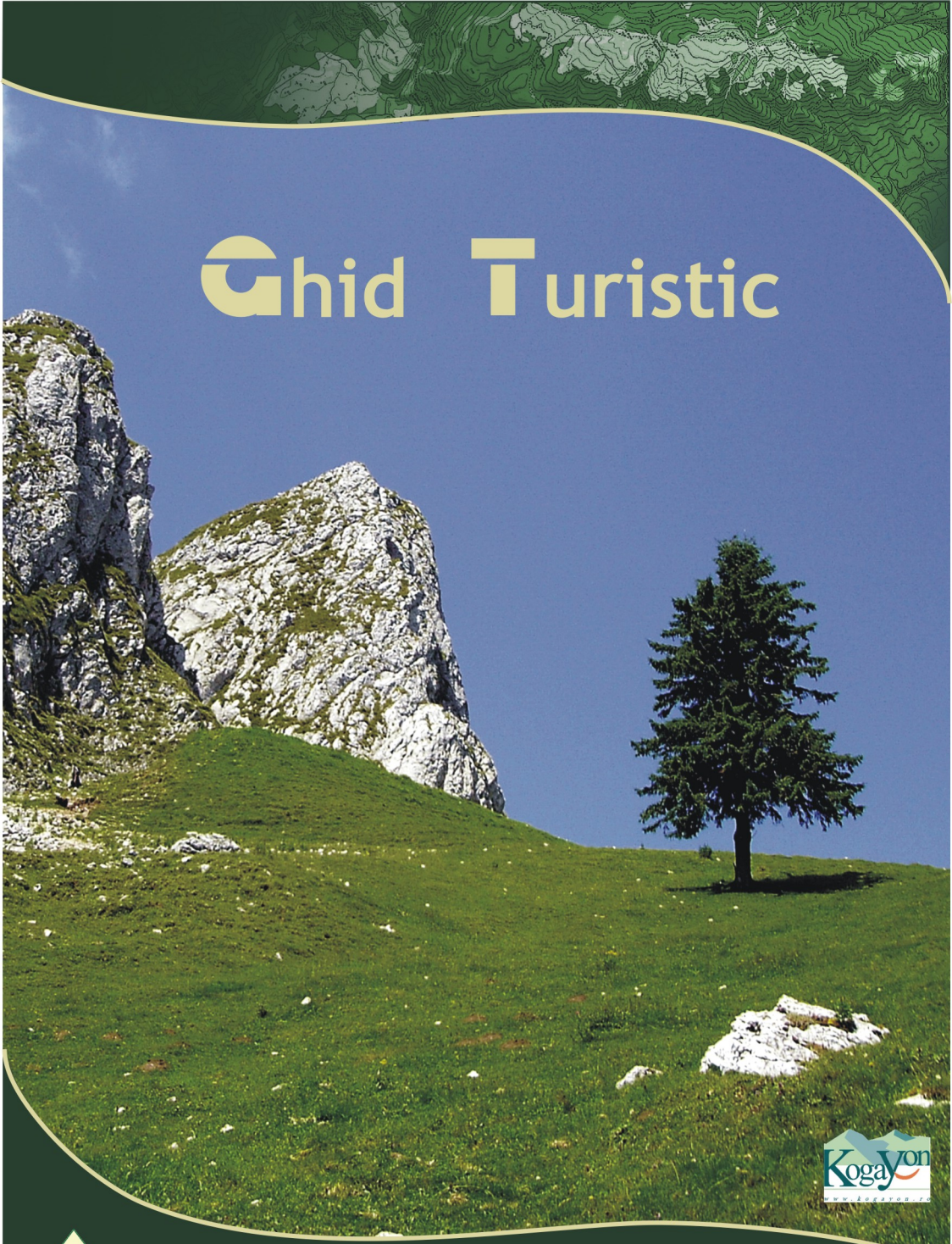

Parcul Național Buila - Vânturarița

Vă rugăm să respectaţi regulile de comportament în interiorul Parcului Naţional Buila-Vânturariţa !

Parcați maşinile în locurile special amenajate !

Camparea este permisă numai în locurile special amenajate !

Nu adunați plante şi nu rupeți ramuri de copaci !

Folosiți numai traseele marcate; evitați poluarea fonică !

Protejați animalele sălbatice; luați doar amintiri şi imagini !

Nu aruncați deşeuri; transportați-vă gunoiul în afara parcului !

Țineți câinii sub control !

Ciclismul este limitat la drumuri locale şi trasee marcate special !

Accesul cu mijloace motorizate interzis !

Pentru orice problemă adresați-vă personalului Administrației parcului:

Administrația Parcului Național Buila-Vânturarița
Str. Pieței nr. 7, Oraşul Horezu, Județul Vâlcea
Tel: 0250/860.157 Fax: 0250/860.180
E-mail: office@buila.ro **www.buila.ro**

Parcul Național Buila Vânturarița

Asociația Kogayon

Parcul Național
Buila-Vânturarița

GHID TURISTIC

- 2007 -

© Asociația Kogayon, 2007

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Asociației Kogayon. Orice reproducere parțială sau totală a prezentei ediții, fără acordul Asociației Kogayon este interzisă.

Această lucrare a fost elaborată de către un colectiv de autori din cadrul Asociației Kogayon pe baza cercetărilor proprii precum şi a numeroaselor cunoştințe şi informații despre Masivul Buila-Vânturarița, acumulate în perioada 2003 - 2007, de-a lungul proiectelor, studiilor şi cercetărilor desfăşurate pentru înființarea Parcului Național Buila-Vânturarița şi apoi din cele decurse prin implicarea în administrarea acestuia.

Realizarea materialului cartografic a fost posibilă grație suportului financiar acordat prin proiectul implementat de **Asociația Kogayon** - "*Întocmirea Planului de Management al Parcului Național Buila-Vânturarița şi implementarea Rețelei Ecologice Europene NATURA 2000 pe teritoriul acestuia*", finanțat de **Administrația Fondului pentru Mediu** (Contract de finanțare nerambursabilă 91/N din 30.08.2006) şi cofinanțat de **R.N.P. Romsilva**.

www.kogayon.ro

ASOCIAȚIA KOGAYON
247115 Costeşti, nr. 343, Jud. Vâlcea
Tel: 0723/071.648
E-mail: office@kogayon.ro
www.kogayon.ro

Ghid tipărit cu sprijinul sponsorilor:

KEPLER-ROMINFO
information systems
www.kepler-rominfo.com

EDELWEISS Travel
www.edelweiss-travel.ro
www.austriatravel.ro

Acest ghid turistic se distribuie gratuit, împreună cu harta turistică

Odată cu înființarea Parcului Național Buila-Vânturarița în 2004, prietenii din Asociația Kogayon şi-au văzut realizat un vis la care puțini îndrăzneau să gândească la început de drum. Al doisprezecelea parc național al țării şi cel mai mic dintre acestea se năştea din acest vis, dar adevărata muncă acum începea, noul născut ne cerea să avem grijă în continuare de el. Şi aşa am făcut: ne-am pus pe treabă. Ne-am dat seama că o dorință de a proteja un munte drag a luat o turnură foarte serioasă şi că numai muncind și mai mult ca până acum vom reuşi să facem față. Fiecare şi-a adus aportul la ceea ce înseamnă gospodărirea unui parc: scriere și implementare proiecte, cercetare (în teren, laboratoare și biblioteci), promovare, monitorizare, lucru cu oamenii din comunitățile locale și implicarea activă în viața comunităților, dezbateri, întâlniri, seminarii, educație ecologică şi instruirea tinerilor pentru natură, igienizări, cartografiere, marcare trasee turistice, reparații, amenajări şi întrețineri infrastructură turistică. Toate acestea s-au realizat lucrând în cadrul parcului, sau în alt colț de țară, în teren sau în birou și nu ar fi putut fi posibile fără prietenia acestor oameni, fără dragostea lor față de acest munte și fără dorința lor de a se implica activ în proiecte în care cred.

În toamna acestui an am reuşit să îndeplinim unul din obiectivele importante propuse, acela de a pune bazele infrastructurii turistice a parcului, beneficiind şi de sprijin financiar din proiecte. Pentru aceasta, zeci de voluntari împreună cu angajați ai administrației parcului au muncit mai bine de un an de zile la revizuirea rețelei turistice din parc şi care tranzitează parcul, la remarcarea a 19 trasee turistice montane din parc şi care tranzitează parcul (peste 250 km de drumuri forestiere şi poteci), la realizarea şi amplasarea a 58 stâlpi cu 152 săgeți indicatoare, la repararea a trei refugii turistice, la amenajarea a 7 spații de campare (panou informativ, masă, bănci, container de gunoi, vatră de foc), la amenajarea celor şase intrări în parc (panou informativ, container de gunoi), la realizarea şi amplasare a altor 12 panouri informative, la amenajarea unui traseu de ecoturism, la amenajarea/protejarea potecilor degradate, la realizarea hărții turistice a parcului.

De rezultatul acestei munci se poate bucura acum oricine vizitează parcul, acest ghid şi harta sunt de asemenea roade ale muncii voluntarilor, iar pentru noi toate acestea sunt dovada că visele în care crezi se pot împlini.

Drd. Florin Stoican
Preşedinte Asociația Kogayon

Introducere

Parcul Național Buila-Vânturarița, viitor sit al Rețelei Ecologice Europene Natura 2000, a fost înființat prin HG 2151/2004. Este cel mai mic parc național din România, cu o suprafață de 4186 ha, fiind situat în Județul Vâlcea, pe teritoriul localităților Costeşti, Bărbăteşti şi Băile Olăneşti.

Masivul, prezintă caracteristicile specifice reliefului carstic, cu numeroase forme exocarstice şi endocarstice. Datorită caracterului de insularitate şi accesibilității dificile, în masiv s-au păstrat nealterate numeroase elemente ale patrimoniului natural.

Un element de atracție şi valoare suplimentar al parcului îl constituie existența în perimetrul acestuia sau în imediata apropiere a numeroase obiective cultural-istorice: mănăstirile Arnota, Bistrița, Horezu, Frăsinei, schiturile Pătrunsa, Pahomie, Iezer, Bradu, Jgheaburi, bisericile fostelor schituri 44 Izvoare, Păpuşa, Peri, bisericile rupestre din Peştera Liliecilor, bisericile din localitățile din zonă, precum şi tradițiile, obiceiurile şi arhitectura tradițională din satele de la poalele muntelui.

Administrația parcului a fost constituită în februarie 2006, fiind asigurată de către RNP Romsilva, în baza contractului semnat cu Ministerul Mediului şi Dezvoltării Durabile (nr. 102710/22.11.2005), în parteneriat cu Asociația Kogayon, organizație neguvernamentală din Costeşti-Vâlcea, conform unui protocol de colaborare.

Personalul Admnistrației Parcului Național Buila-Vânturarița, conform posturilor prevăzute în HG 2151/2004 este următorul: director, responsabil relații cu comunitățile, educație ecologică şi turism, biolog, specialist IT, economist, şef pază şi 4 rangeri ■

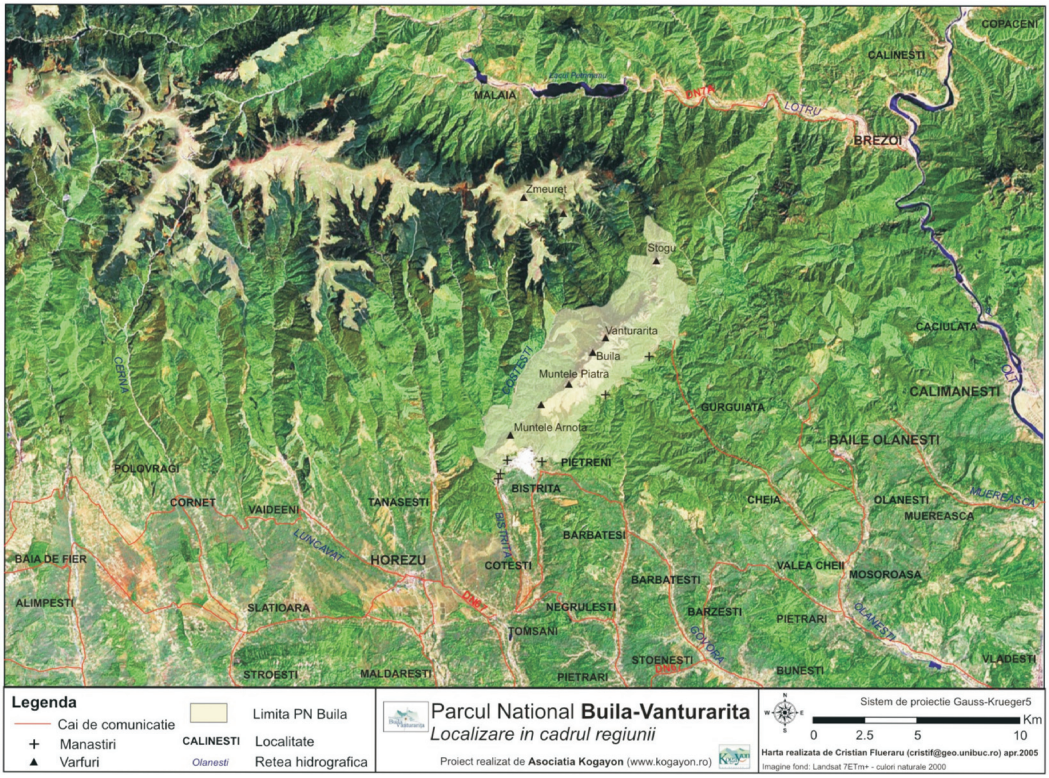

Localizare geografică

Masivul Buila-Vânturarița este situat în partea central-nordică a Județului Vâlcea și face parte din Munții Căpățânii. Masivul iese în evidență față de lanțul principal al acestora, atât prin dispunere cât și prin constituție și relief. Creasta principală a Munților Căpățânii, constituită preponderent din șisturi cristaline are o dispunere est-vest, cu creste secundare înspre nord și sud. Excepție fac două masive calcaroase, ale căror creste principale sunt dispuse pe direcția SV-NE: Masivul Târnovu în nord-vest și Masivul Buila-Vânturarița în sud-est.

Masivul Buila-Vânturarița se întinde de la vest de Cheile Bistriței și până la est de Cheile Olăneștilor (Folea). Legătura cu Munții Căpățânii este făcută prin Plaiul Netedu (interfluviul dintre râurile Bistrița și Costești), Plaiul Lespezi (interfluviul dintre râurile Costești și Cheia) și Plaiul Hădărău (interfluviul dintre râurile Cheia și Olănești).

Creasta Buila-Vânturarița are o extindere spațială de tip liniar, cu o lungime de circa 14 km și o lățime cuprinsă între 0,5 și 2,5 m km (extinderea calcarelor jurasice).

Altitudinea absolută este în Vârful Vânturarița Mare (1885 m), iar cea minimă la ieșirea Bistriței din chei (550 m). Principalele vârfuri ale masivului sunt, de la sud-vest spre nord-est, următoarele: Arnota (1183,7 m), Muntele Cacova (1525,1 m), Muntele Piatra (1643 m), Muntele Albu (1658,9 m), Buila (1848,6 m), Ștevioara (1847 m), Vânturarița Mare (1885,2 m), Vioreanu (1866 m), Vânturarița Mică (1655 m), Stogu (981 m). ■

Puncte de intrare

Parcul Național Buila-Vânturarița are 6 puncte de intrare:

- 3 în Comuna Costeşti, unul pe Valea Bistrița şi două pe Valea Costeşti: Pietreni-Prislop şi Pietreni-Valea Morii;
- unul în Comuna Bărbăteşti pe Valea Otăsăului;
- unul în Satul Cheia pe Valea Cheia;
- unul în Oraşul Băile Olăneşti pe Valea Olăneşti.

Accesul se poate face fie pe drumul național 67 Rm. Vâlcea-Târgu Jiu, fie pe drumul județean Rm. Vâlcea - Băile Olăneşti.

Alegând prima variantă se poate ajunge în masiv astfel:

- 30 Km până în Bărbăteşti (sat Bârzeşti), apoi înspre nord pe Valea Otăsăului, 5 km pe drum asfaltat, încă 3 km pe drum forestier, până la capătul drumului, de unde pe potecă, într-o oră, se ajunge la Schitul Pătrunsa;
- 38 km până la Costeşti, apoi înspre nord, se poate ajunge fie în Satul Bistrița (7 km pe drum asfaltat), fie în Satul Pietreni (5 km drum asfaltat şi 2 km drum pietruit).

Alegând şoseaua spre Băile Olăneşti, după 15 km se pot alege două variante:

- pe Valea Olăneşti, 6 km până în stațiune şi 14 km pe drum forestier până în Cheile Olăneşti, trecând pe la cantonul silvic Mânzu (7 km);
- pe Valea Cheia, 7 km până în Valea Cheii pe şosea asfaltată, apoi pe drum forestier. După ce se trece de Schitul Iezer (3 km), se poate ajunge fie la Schitul Pahomie (8 km), fie la cantonul silvic Cheia (9 km). ■

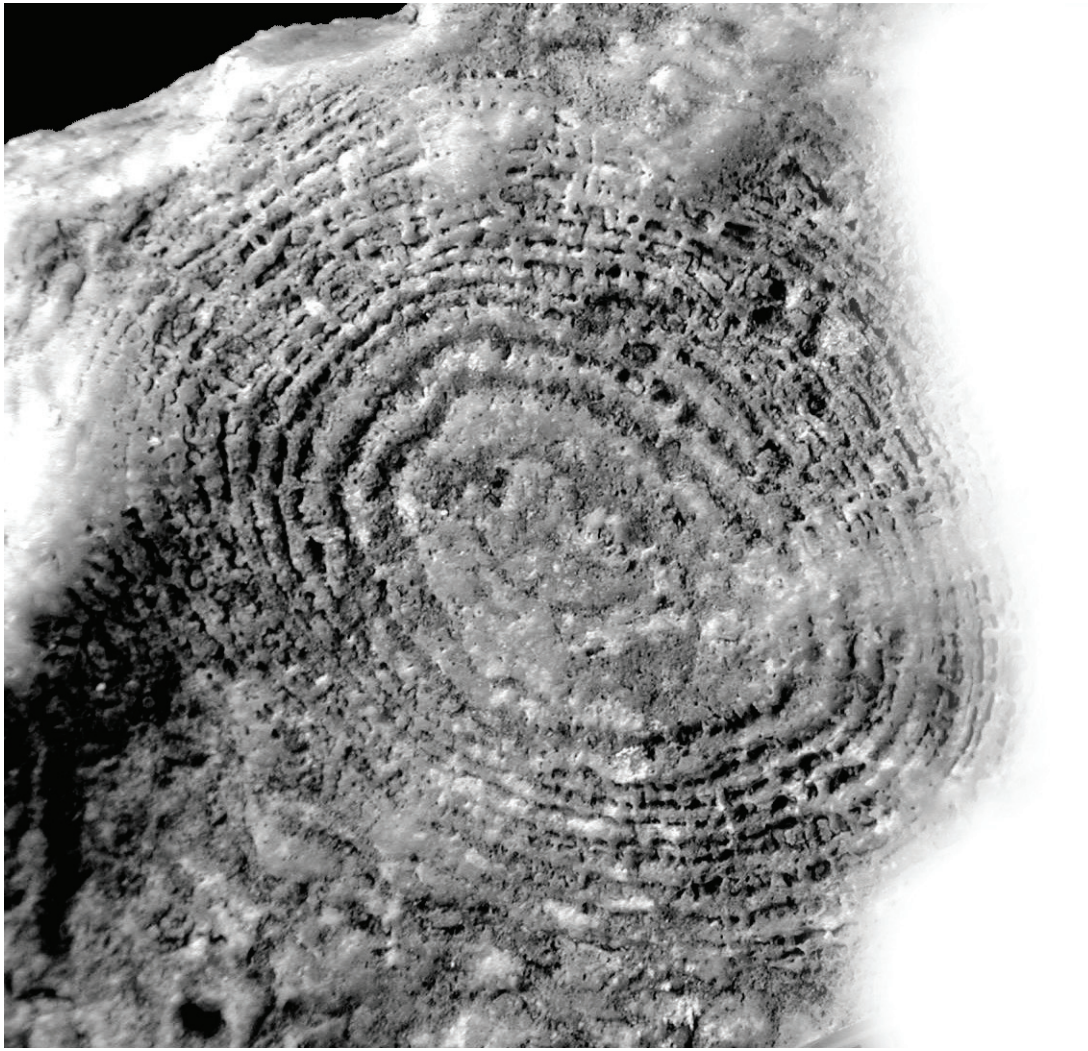

Geologia

Din punct de vedere tectonic zona studiată face parte din orogenul carpatic. Masivul Buila-Vânturarița face parte din Pânza Getică, unitate a Dacidelor Mediane din Carpații Meridionali, puse în loc în Senonian, în cadrul tectogenezei laramice. Pânza Getică este alcătuită din formațiuni cristalofiliene prealpine și dintr-o cuvertură sedimentară în cadrul căreia cele mai vechi depozite sunt de vârstă Carbonifer superior. Datorită eroziunii, depozite sedimentare ale Pânzei Getice se întâlnesc doar în câteva arii, dintre care cele mai importante sunt Brașov-Dâmbovicioara, Buila-Vânturarița, Hațeg și Reșița-Moldova Nouă. Aceste depozite sedimentare au fost supuse proceselor tectonogenetice în două faze.

În zona Masivului Buila-Vânturarița se găsește o succesiune de depozite metamorfice și sedimentare care poate fi urmărită în întregime pe deschiderile oferite de văile celor patru râuri care traversează bara calcaroasă, săpând în aceasta câte un sector de chei.

Formațiunile cristaline. În Masivul Buila-Vânturarița rocile metamorfice aflorează pe versanții nord-vestici, pe văile râurior Bistrița, Costești, Cheia, și Olănești, cât și în zona de creastă, unde ies la zi de sub depozitele sedimentare erodate (Curmătura Builei). Evoluția metamorfică a unităților gnaisice din Pânza Getică se înscrie în intervalul de timp al ciclului Varisc (300 - 350 M.a.). Evoluția metamorfitelor din Carpații Meridionali are în prezent repere mai clare, subliniind caracterul polistadial și o evoluție distinctă a unităților Getic-Supragetic vs. Danubian, într-o succesiune de evenimente de la subducție la obducție și o inversiune tectonică în Cretacicul mediu și superior.

Rocile metamorfice din domeniul Getic-Supragetic pot fi divizate în două tipuri principale de litologii: un tip dominat de calcare cristaline, amfibolite, micașisturi, paragneisse, cuarțite, din care lipsesc migmatitele, reprezentând metalitofaciesul de Negoi, iar cel de-al doilea este relativ sărac în roci carbonatice și amfibolitice, fiind dominat de gneisse și migmatite, reprezentând metalitofaciesul de Sebeș-Lotru, în cadrul acestuia din urmă încadrandu-se și formațiunile cristaline din Masivul Buila-Vânturarița.

Formațiunile sedimentare. După desăvârșirea ciclului baikalian care a generat șisturi cristaline epimetamorfice, domeniul getic a evoluat ca arie exondată supusă denudării. A devenit arie de acumulare în neo-Carbonifer, când s-au acumulat depozite predominant continentale. În ciclul alpin procesul de sedimentare începe după faza de exondare care a durat și în timpul Triasicului. În Jurasic se conturează o serie de zone depresionare printre care și Buila-Vânturarița. Domeniul getic este din nou exondat după tectogeneza mezocretacică. După acest moment, are loc o transgresiune la nivelul Cenomanianului dar formațiunile sedimentare sunt, în cea mai mare parte, îndepărtate prin eroziune.

În zona Masivului Buila-Vânturarița, succesiunea sedimentară cuprinde depozite Jurasic superioare și Cretacic inferioare:

- Bajocian-Barhonian inferior: gresii grosiere și calcare masive, spatice, coraligene;
- Bathonian superior-Callovian inferior: gresii calcaroase și calcare limonitice cu pete verzui și roșii, cu elemente de micașisturi;
- Callovian mediu-superior: gresii șistoase, calcaroase, gălbui-roșcate, calcare microconglomerate și gălbui micacce;
- Oxfordian: șisturi marnoase, marnocalcare, calcare roșii cu jaspuri.
- Kimmeridgian inferior: calcare fine roșii, stratificate;
- Kimmeridgian superior-Tithonian: 250-300 m calcare recifale masive;
- Tithonian superior-Berriasian: lipsește;
- Valanginian: oosparite, pelsparite, intrapelsparite, care trec lateral și succesiv la biomicrite;
- Hauterivian: lipsește;
- Baremian-Apțian: facies urgonian ce se dispune transgresiv și discordant peste formațiunile neoconiene.

Formațiunile cretacice reprezintă o serie detritică foarte bine dezvoltată (maxim 10000 m, cu grosimi ce cresc dinspre sud-vest spre nord-est):

- Albian-Vraconian inferior: orizontul inferior de gresii și conglomerate;
- Vraconian-Turonian-Coniacian: orizontul inferior marno-argilos cu alternanțe de argile și marne, uneori gresii subțiri;
- Santonian-Campanian inferior: orizontul superior de gresii și conglomerate;
- Campanian superior-Maastrichtian: orizontul superior marno-argilos. ■

Geomorfologia

Spre deosebire de Munții Căpățânii din care face parte, Masivul Buila-Vânturarița prezintă caractere aparte, specifice crestelor calcaroase liniare şi insulare.

Culmea principală are o lungime de circa 14 km, având însă caracter unitar doar între Cheile Costeşti şi Cheile Cheia, cu o mică întrerupere în zona Curmătura Builei (aici cuvertura sedimentară a fost erodată până la depozitele metamorfice), în rest fiind fragmentată de către râurile care au săpat chei (de la vest la est: Bistrița, Costeşti, Cheia şi Olăneşti), care separă două masive: Arnota (sud-vest) şi Stogu (nord-est), care au o înfățişare diferită de aceea a culmii principale. Creasta are aspect accidentat, doar pe zone restrânse având platouri netezite (Cacova, Albu), trăsătura dominantă fiind cea de culme în trepte, dominată de vârfuri rotunjite (Piatra) sau ascuțite (Vânturarița).

Sectorul nordic al culmii principale are aspectul unei creste ascuțite şi zimțate, chiar dacă înălțimea descreşte treptat. Eroziunea şi dezagregarea au detaşat martori de eroziune reziduali cu formă de turnuri sau ace, unii de dimensiuni mari (35 m), în special pe versantul vestic al masivului. Culmile secundare sunt în general scurte (sub 1 km) şi cad în trepte accentuate spre est. Doar în Muntele Cacova apar culmi netede, iar sectoarele de culmi rotunjite din Munții Cacova şi Piatra.

Din punct de vedere altimetric, cota maximă este situată la 1885 m (Vârful Vânturarița Mare) iar cea minimă la 550 m (ieşirea Bistriței din chei). Mersul curbelor şi repartiția hipsometriei în cadrul masivului se prezintă alungit-concentric. Astfel, altitudinile de peste 1800 m ocupă două areale mici în partea centrală a Masivului, în jurul vârfurilor Buila şi Vânturarița, însumând doar 1,4% din suprafață. Între 1400 şi 1800 m se situează întreaga parte centrală a masivului şi insular, Muntele Stogu, totalizând 14,5% din suprafață. Cea mai mare extindere o ocupă intervalul 1000 - 1400 m, fiind prezent atât în Muntele Arnota şi Muntele Cacova, cât şi în lungul întregii borduri estice din partea centrală şi nordică a masivului. Acest interval altitudinal însumează 56,6% din suprafață. Partea aflată sub 1000 m ocupă 27,3% şi este extinsă mai ales în sudul Muntelui Arnota şi în lungul văilor Bistrița, Costeşti şi Cheia.

Calculele densității fragmentării arată că 38,7% din suprafața masivului are valori de peste 4 km/kmp . Valoarea cea mai mare ajunge la 5,2 km/kmp şi se găseşte la est de vârful Vânturarița. Suprafețe cu valori de 3-4 km/kmp reprezintă 27% din suprafață. Valoarea medie a densității fragmentării este de 3,5 km/kmp. Valorile mai mici de 2 km/kmp reprezintă 20,8% din suprafața întregului masiv.

Adâncimea fragmentării reliefului atinge valoarea maximă de 820 m. Energia medie este de 518 m iar cea minimă în jur de 350 m. Pe mai mult de jumătate din suprafața masivului energia reliefului este sub 500 m.

Declivitatea reliefului influențează direct tipul şi intensitatea proceselor geomorfologice şi îşi pune puternic amprenta asupra peisajului. Valoarea declivității este foarte variată şi ajunge până la 80 - 90^0 în cazul abrupturilor, pe alocuri apărând chiar şi pereți cu surplombe. Cea mai mare extindere o au suprafețele cu înclinări de 40 - 60^0 (33%). Aceeaşi mare varietate se constată şi în cazul expunerii versanților. Suprafețele orizontale şi suborizontale, reprezintă doar 6% din întinderea masivului. Suprafețele cu expoziție estică şi sudică, ocupă 25% şi respectiv 32% din suprafață, comparativ cu cele expuse spre vest (18%) şi nord (19%). ■

Hidrologia

Întreaga rețea hidrografică a Masivului Buila-Vânturarița este tributară Râului Olt, prin afluenți direcți sau indirecți de dreapta ai acestuia, cu o direcție de curs, în linii mari, de la nord la sud.

Principalele râuri care curg în masiv sunt, de la sud-vest la nord-est:

- Bistrița, afluent al Oltului, care izvorăște din Munții Căpățânii și este formată prin unirea a două pâraie principale: Gurgui (vest), cu izvoarele în Curmătura Rodeanu și Cuca (est), cu izvoarele în Curmătura Zănoaga. Străbate bara calcaroasă a masivului săpând chei în extremitatea sud-vestică a acesteia, adunând apele din Munții Bulzu și La Clae (versanții estici), prin numeroase pâraie (Pârâul Fântânii, Pârâul Bulzului) și din Muntele Arnota (versantul vestic);

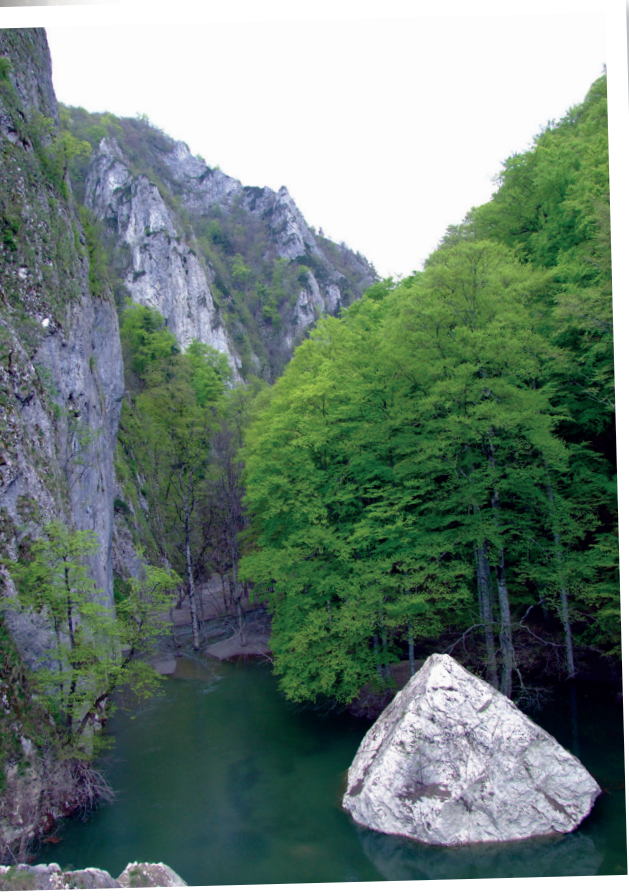

- Costeşti, afluent de stânga al Bistriței, în care se varsă la sud de Comuna Costeşti, cu izvoare tot în Munții Căpățânii (Curmătura Lespezi), care adună apele de pe versanții nord-vestici ai masivului (sectorul până la Plaiul Lespezi) (Pâraiele Șasa Voiceşti, Ghelălău, Curmăturii), versantul estic al Muntelui Arnota și versantul sudic al Muntelui Cacova (Pârâul Sec sau Valea Morii). Râul și-a găsit loc pe traiectul unei falii importante și a străbătut masivul de la nord la sud, săpând chei spectaculoase;

- Otăsău, afluent de stânga al Bistriței, care își are obârșia în Curmătura Builei și adună apele de pe versanții sudici ai Munților Piatra și Albu (Valea Bulzului, Valea Pătrunsa);

- Cheia, afluent de dreapta al Olăneştiului, are izvoarele în Munții Căpățânii (zona Zmeuret Preota). Adună ape atât din zona înaltă a Munților Căpățânii cât și din Buila-Vânturarița, atât de pe versanții nord-vestici cât și de pe cei sud-estici. Cheia sapă în calcarele dintre Stogu și Vânturarița unele dintre cele mai sălbatice sectoare de chei din țară.

- Olăneşti, afluent de dreapta al Oltului, cu izvoare in Munții Căpățânii (Vârful Gera), care adună și apele de pe versantul estic al Muntelui Stogu. Olăneştiul sapă și un sector de chei, mai scurte dar foarte spectaculoase, bara de calcare prelungindu-se până în versantul estic al acestora.

La capitolul lacuri și acumulări de apă masivul este sărac, fiind prezente doar câteva mici lacuri: cele antropice din Pietreni, generate de alunecarea stratelor pe care s-a depus halda de steril de la cariera Bistrița, două mici iazuri (toplițe) pe Cheile Bistriței și câteva mici tăuri în dolinele din zona Muntelui Piatra, care în verile secetoase seacă aproape complet.

Apele subterane au fost foarte active, generând numeroase fenomene endocarstice, reprezentate prin peste 100 peşteri, la care se adaugă numeroase fenomene exocarstice.

Sunt prezente numeroase surse de apă de tipul izbucurilor, dintre care cel al Izvorului Frumos de lângă Schitul Pahomie este cel mai important. Altele mai mici se găsesc la nord de Curmătura Builei (La Troiță), Poiana Scărişoara, Poiana Pătrunsa, Bistrița. ■

Speologia

Creasta calcaroasă a Masivului Buila-Vânturarița, prin dispunerea ei pe direcție SV-NE, a constituit și constituie o barieră pentru râurile care adună apele de pe versanții sudici ai Munților Căpățânii. Râurile, nevoite să ocolească zona centrală, au reușit să străpungă această barieră numai la cele două extremități: în partea de sud-vest râurile Bistrița și Costești și-au săpat spectaculoase chei între care este cuprins Muntele Arnota, iar în partea de nord-est râurile Cheia și Olănești au tăiat Cheile Comarnicelor (Cheile Recea sau Cheile Cheii), printre cele mai adânci și mai sălbatice din țară, prezentând pe o lungime de peste 1 km cascade, marmite, săritori, pereți apropiați până la 2 m dar înalți de peste 300 m și respectiv Cheile Mânzului (Cheile Olăneștilor, Cheile Folea, Valea Rea sau Cheile Râului Sec).

În afara cheilor, formele exocarstice sunt reduse ca număr, varietate și dimensiuni, datorită morfologiei barei de calcare. Dintre acestea ar fi de amintit câmpul de lapiezuri din Muntele Albu, cele câteva arcade naturale, dintre care Casa de Piatra de la Pătrunsa este cea mai cunoscută, hornurile de la Curmătura Builei, abruptul nord-vestic.

Formele endocarstice sunt mult mai bine reprezentate, prin peste 100 de peșteri și câteva avene.

Masivul Buila-Vânturarița reprezintă cel mai estic areal din Carpații Meridionali care adăpostește faună troglobiontă. Pentru aceasta și pentru faptul ca numărul speciilor troglobionte este destul de mare, importanța biospeologică este foarte mare.

Dintre peșterile din masiv, 10 sunt declarate arii protejate prin Legea 5/2000:

-În bazinul Bistrița: Peștera Liliecilor (Sf. Grigorie Decapolitul) și Peștera Valea Bistrița;

- În bazinul Cheia: Peștera Caprelor, Peștera din Cheile Comarnicelor (Munteanu Murgoci), Peștera Pagodelor, Peștera Rac, Peștera cu Lac, Peștera cu Perle, Peștera Clopot;

-În bazinul Olănești: Peștera Arnăuților. ■

Padologia

Solurile din Masivul Buila-Vânturarița, fiind în mare parte formate pe substrat calcaros, nu prezintă o mare diversificare, fiind diferite doar din cauza tipului de asociații vegetale care s-au format pe acestea.

În ansamblu, între solurile Parcul Național Buila-Vânturarița predominante sunt redzinele datorită configurației calcaroase a masivului.

În etajul fagului se întâlnesc soluri podzolice humico-feriiluviale, brune acide de pajiști alpine și de pădure, cu reacție acidă și grade diferite de podzolizare. În etajul coniferelor se întâlnesc soluri podzolice, brune acide și podzolice humico feriiluviale. În crăpăturile stâncilor se întâlnește sol turbos pe care s-au instalat specii cu adaptări speciale - hasmofite. În lungul văilor se întâlnesc soluri aluviale. ■

Clima

Clima este etajată pe verticală, urmând treptele de relief, cu diferenţe şi chiar inversiuni de climat de la un versant la altul.

Etajul fagului este caracterizat prin precipitaţii cuprinse între 600 şi 900 mm/an, ajungând chiar la 1000 mm/an, o umiditate cuprinsă între 68 şi 70 %, temperaturi medii anuale cuprinse între 6 şi 9^{0}C.

Etajul molidului este caracterizat prin precipitaţii cuprinse între 700 şi 900 mm/an, o umiditate cuprinsă între 67 şi 70 % (scade odată cu creşterea altitudinii), temperaturi medii anuale cuprinse între 2 şi 5^{0}C şi prin predominanţa vânturilor cu direcţie NV-SE.

Etajul subalpin este caracterizat prin precipitaţii mai mari de 900 mm/an, temperaturi medii anuale cuprinse între 1 şi 2^{0}C, o perioadă lungă în care zăpada rămâne netopită şi o perioadă scurtă de vegetaţie a plantelor.

Influenţa climei mai blânde din Oltenia se răsfrânge simţitor asupra Munţilor Căpăţânii, mai ales asupra versanţilor sudici. Se înregistrează o diferenţă destul de evidentă între climatul versanţilor cu expunere sud-estică şi cei cu expunere nord-vestică. În cazul primilor, avem de-a face cu o climă mai blândă, cu caracteristici submediteraneene datorită insolaţiei puternice şi a înmagazinării căldurii de către calcar, la altitudini mai mari de 1000 m întâlnindu-se frecvent temperaturi mai ridicate decât în zonele mult mai coborâte altitudinal, iar vegetaţia dezvoltându-se mult mai rapid pe aceşti versanţi. În schimb, pe versanţii cu expunere nord-vestică şi pe văile adânci temperaturile sunt mult mai scăzute, zăpada persistă până târziu în vară, iar speciile de climă mai rece urcă până la nivelul crestei, înregistrându-se frecvent inversiuni ale etajelor de vegetaţie. Precipitaţiile anuale medii ating 1200 mm la o altitudine de circa 1400 m. În zona de munte numărul zilelor ploioase este de 150 - 160 pe an. În zonele aflate la peste 1500 m primele zăpezi cad pe la sfârşitul lui octombrie şi se topesc în luna mai. Uneori, petice de zăpadă zăbovesc în văi până spre mijlocul verii. ■

Habitatele

Pe teritoriul parcului există o mare varietate a tipurilor de habitate. Astfel, au fost identificate 23 tipuri de habitate din care 17 tipuri au corespondență la nivel european, unele dintre acestea fiind habitate prioritare: tufărişuri scunde alpine şi boreale, tufărişuri cu *Pinus mugo* şi *Rhododendron myrtifolium* (habitat prioritar), comunități rupicole calcifile sau pajişti bazifile din *Alysso-Sedion albi* (habitat prioritar), pajişti calcifile alpine şi subalpine, pajişti montane de *Nardus* bogate în specii, pe substraturi silicioase (habitat prioritar), pajişti cu *Monilinia* pe soluri calcaroase, turboase sau argiloase (*Monilinion caerulae*), comunități de lizieră cu ierburi înalte higrofile de la nivelul câmpiilor până la cel montan şi alpin, pajişti aluviale din *Cnidion dubii*, pajişti de altitudine joasă (*Alopecurus pratensis, Sangiusorba officinalis*), fânețe montane, grohotişuri calcaroase şi de şisturi calcaroase din etajul montan până în cel alpin (*Thlaspietea rotundifolii*), versanți stâncoşi cu vegetație chasmofitică pe roci silicioase, peşteri închise accesului public, păduri de fag de tip *Luzulo-Fagetum*, păduri de fag de tip *Asperulo-Fagetum*, păduri dacice de fag (*Symphyto-Fagion*), păduri acidofile de *Picea abies* din regiunea montană (*Vaccinio-Piceetea*). ■

Flora

Diversitatea floristică şi faunistică a ecosistemelor din cadrul parcului este foarte mare, datorită unui complex de factori, printre care se numără:

- relieful muntos care a favorizat menţinerea vegetaţiei naturale, aceasta nefiind înlocuită de culturile agricole datorită reliefului accidentat al crestei calcaroase;

- frecvenţa mare a calcarelor la zi, marcată în relief prin sectoare de chei şi mici masive izolate cu versanţi abrupţi, hornuri, fisuri, brâne, văi seci, grohotişuri care adăpostesc o floră deosebit de interesantă;

- climatul relativ blând, cu influenţe submediteraneene, care a favorizat răspândirea unor specii relativ termofile;

- în cadrul reliefului muntos există o diversitate mare a tipurilor de habitat.

Acest complex de factori, corelat cu poziţia faţă de centrele genetice şi căile de migraţie a florei şi a faunei, a determinat existenţa unor elemente foarte diferite: eurasiatice, europene şi central-europene, alpino-carpatice, submediteraneene, carpato-balcanice ca şi o serie de specii endemice sau subendemice.

Elementele predominante sunt în general cele eurasiatice (22,6%) care, împreună cu cele europene (13,2%) şi europene centrale (11,2%), cuprind jumătate din totalul speciilor. Urmează cele circumpolare 9,6%; balcanice-dacice 8,3%; alpine 8,1%; alpine centrale 6,8%; endemice 6,8%; continentale 4,9%; mediteraneene 4,9%; ubicviste 3,6%.

Masivul Buila-Vânturariţa prezintă etajare pe verticală a florei conform cu dispunerea treptelor altitudinale şi climatice, cu caracteristici specifice fiecărui etaj.

Etajele de vegetaţie sunt : etajul nemoral (al pădurilor de foioase) cu subetajul făgetelor şi subetajul pădurilor de fag cu răşinoase, etajul boreal (al molidişurilor) şi etajul subalpin.

În Masivul Buila-Vânturariţa vegetează :

- specii periclitate - specii în pericol de stingere, a căror supravieţuire este improbabilă dacă factorii cauzali continuă să acţioneze sau ale căror populaţii au fost sărăcite până la nivelul critic (ex. *Leontopodium alpinum* - floarea de colţ);

- specii vulnerabile - specii care au populaţii în descreştere din cauza supraexploatării şi a distrugerii extensive a habitatelor sau a altor tulburări de mediu (ex. *Trollius europaeus* - bulbuc de munte, *Dianthus spiculifolius, Daphne mezereum* - tulichina pitică, *Daphne blagayana* -iedera albă);

- specii rare - specii cu populaţii mondiale mici, care se află sub risc ca urmare a arealului lor restrictiv (*Viola alpina* - toporaş de stâncă, T*axus baccata* - tisă, *Lilium jankae* - crin de munte, *Lilium martagon* - crin de pădure, *Centaurea atropurpurea* - pesmă, *Pinus mugo* - jneapăn);

- specii neameninţate.

O altă categorie de specii sunt cele endemice: *Centaurea pinnafida, Dianthus spiculifolius, Juniperus sabina*.

În parc există 28 de specii de orhidee (ex. *Epipactis helleborine, E. atrorubens, Gymnadenia conopsea, Orchis mascula, Plantanthera bifolia*, etc). Plante menţionate în Lista Roşie a Plantelor: T*axus baccata, Pinus sylvestris, Trollius europaeus, Juniperus sabina, Dianthus spiculifolius, Daphne blagayana, Gentiana lutea.* ■

Fauna

Ca şi în cazul florei, fauna se bucură de o mare diversitate. Multe dintre speciile întâlnite aici sunt protejate prin convenţii internaţionale ratificate şi de România (Convenţia de la Berna, Convenţia de la Bonn, Convenţia CITES, Directivele Habitate şi Păsări ale Uniunii Europene).

Dintre nevertebrate, în Masivul Buila-Vânturariţa se întâlnesc insecte (efemeroptere - *Bactis sp., Rhithrogena sp.*, plecoptere - *Isoperla sp., Chloroperla sp., Nemoura sp.*, trichoptere - *Rhycophila sp.*, coleoptere - *Carabus violaceus, Carabus intricatus, Carabus monilis, Carabus coriaceus, Abax parallelepipedus, Rosalia alpina, Lucanus cervus,* lepidopere - *Vanessa jo, V. atalanta, Lycaena dispar*), moluşte (*Helix pomatia, Cepaea sp.*).

Vertebratele sunt şi ele bine reprezentate:

- Peşti: păstrăv (*Salmo trutta fario*), lipan (*Thymalus thymalus*), moioagă (*Barbus meridionalis*), zglăvoc (*Cotus gobio*);

- Amfibieni: salamandră (*Salamandra salamandra*), triton (*Triturus alpestris, Triturus vulgaris*), buhaiul de baltă cu burta galbenă (*Bombina variegata*), broasca roşie de munte (*Rana temporaria*), broasca râioasă brună (*Bufo bufo*).

- Reptile: guşterul (*Lacerta viridis*), şopârla de ziduri (*Podarcis muralis*), şarpele de alun (*Coronella austriaca*), vipera (*Vipera berus*).

- Păsări: gaia roşie (*Milvus milvus*), şerpar (*Circaetus gallicus*), acvila ţipătoare mică (*Aquila pomarina*), vânturelul de seară (*Falco vespertinus*), caprimulgul (*Caprimulgus europaeus*), presura de munte (*Emberiza cia*), pietrar negru (*Oenanthe pleschanka*), pietrar rasăritean (*Oenanthe isabelina*), ciocănitoare de munte (*Picoides tridactylus*), ciocănitoare de stejar (*Dendrocopus medius*), buha (*Bubo bubo*), codubatura (*Motacilla alba*), cocoşul de munte (*Tetrao urogallus*), fluturaşul de stâncă (*Tichodroma muraria*);

- Mamifere: urs (*Ursus arctos*), râs (*Lynx lynx*), lup (*Canis lupus*), capra neagră (*Rupicapra rupicapra*), jder de pădure (*Martes martes*), jder de piatră (*Martes foina*), bursuc (*Meles meles*), cerb (*Cervus elaphus*), căprior (*Capreolus capreolus*), liliac mare cu potcoavă (*Rhinolophus ferrumequinum*), liliac mic cu potcoavă (*Rhinolophus hipposideros*), liliac comun (*Myotis myotis*), liliac comun mic (*Myotis blythi*), liliac de iaz (*Myotis dasycneme*), liliac cu picioare lungi (*Myotis capaccinii*), liliac căramiziu (*Myotis emarginatus*), liliac cârn (*Barbastella barbastellus*), liliac cu aripi lungi (*Miniopterus schreibersi*). ■

Comunitățile locale

1 Comunitățile locale
2 Specificul zonei, arhitectură, tradiții, obiceiuri, meşteşuguri
3 Manifestări periodice

1 La poalele Masivului Buila-Vânturarița sunt câteva localități străvechi: Orașul Horezu, Comuna Costeşti (satele Costeşti, Bistrița, Pietreni şi Văratici), Comuna Bărbăteşti (satele Bărbăteşti, Bodeşti, Negruleşti şi Bârzeşti), Comuna Stoeneşti, Comuna Păuşeşti, Orașul Băile Olăneşti (satele Cheia, Tisa, Comanca, Gurguiata).

Prezența omului în aşezările de pe văile râurilor care curg la poalele Builei este foarte veche. Vestigiile neolitice descoperite în peşteri şi în preajma primelor vetre ale satelor atestă locuirea acestor meleaguri ferite de calamități din cele mai vechi timpuri.

În Costeşti a fost descoperită cultura Ferigile, din a doua epocă a fierului.

Doi frați, Bărbat şi fratele său Litovoi, au fost conducători ai primelor organizații de tip feudal din Țara Românească (sec. XIII). Urmaşii lui Bărbat se spune că ar fi întemeiat Bărbăteştiul.

În continuare istoria locurilor gravitează în jurul numeroaselor aşezăminte monahale din zonă: Mănastirea Bistrița, Mănăstirea Arnota, Mănăstirea Hurez, Mănăstirea Sărăcineşti, Schitul Pahomie, Schitul Pătrunsa, Schitul Păpuşa, Schitul 44 Izvoare, Schitul Peri, Schitul Iezer, Schitul Bradu, Schitul Jgheaburi, Mănăstirea Frăsinei.

2 Specificul zonei, tradițiile, obiceiurile şi meşteşugurile sunt strâns legate de principalele ocupații ale localnicilor: păstoritul, prelucrarea lemnului şi a pietrei, pomicultura, apicultura.

Zona este vestită pentru olărit (ceramica de Horezu), covoare olteneşti, obiecte artizanale din lemn, meşteri dulgheri şi tâmplari, portul şi tradițiile pastoreşti, produsele tradiționale locale: fructe, țuică, brânzeturi, miere şi alte produse derivate din acestea.

Arhitectura specifică zonei este bazată pe prelucrarea lemnului şi a pietrei, cele mai la îndemână materiale în zona Olteniei de sub munte. Casele construite aici sunt cu pridvor (prispă) în față, sub care de obicei se află beciul. Temelia este construită din piatră zidită cu mortar, pereții sunt construiți din bârne din lemn tencuite, acoperişurile sunt acoperite cu şindrilă (şiță). Magaziile (căsoaie) şi adăposturile pentru animale (grajduri, fânare) sunt construite tot din lemn.

3 În zonă au loc anual mai multe manifestări de tradiție:

- Hora Costumelor - sărbătoarea portului şi muzicii populare - Pietrari, 10 aprilie;
- Fagurele de Aur - sărbătoarea apicultorilor - Tomşani, luna mai;
- Cocoşul de Hurez - târgul meşterilor olari - Horezu, începutul lunii iunie;
- Învârtita Dorului - sărbătoarea păstorilor - Vaideeni, sfârşitul lunii iunie;
- Sărbătoarea Căpşunului - Buneşti, luna iunie;
- Festivalul internațional al țiganilor - Costeşti, 8 septembrie;
- Festivalul de folclor „Gheorghe Bobei" - Bărbăteşti, luna decembrie. ■

Obiective turistice în zona adiacentă Parcului Național Buila Vânturarița

În localitățile din imediata apropiere a parcului, pot fi vizitate o serie de obiective turistice:

Obiective turistice naturale:

- Rezervația Naturală Muzeul Trovanților Costeşti;
- Rezervația Naturală Slătioara;
- Rezervația Naturală Mlaştina Mosoroasa din Băile Olăneşti.

Obiecive turistice cultural-istorice:

- Biserica Horezu - Sec. XVIII;
- Muzeul Ceramicii Horezu;
- Ateliere de ceramică Horezu;
- Biserica Urşani - Sec. XVIII;
- Cula Greceanu Măldăreşti - Sec. XVIII;
- Cula Duca (Sec. XIX) şi Muzeul Memorial I.Gh. Duca Măldăreşti;
- Biserica Măldăreşti - Sec. XVIII;
- Biserica Râmeşti - Sec. XVIII;
- Mănăstirea Horezu (Sec. XVIII), monument al patrimoniului universal UNESCO - Satul Romani;
- Biserica Romani - Sec. XVIII;
- Biserica Bolnița - Sec. XVIII - Satul Romani;
- Schitul Sfântul Ştefan - Sec. XVIII - Satul Romani;
- Schitul Sfinții Apostoli - Sec. XVIII - Satul Romani;
- Biserica Peri Bistrița - Sec. XVIII;
- Biserica Ciorobeşti - Sec. XVIII - Pietreni;
- Biserica Grămeşti - Sec. XVII - Pietreni;
- Biserica Costeşti (Gruşețu) - Sec. XIX - Costeşti;
- Muzeul de artă Costeşti;
- Biserica Iernatic - Sec. XVIII - Bărbăteşti;
- Biserica Măleni - Sec. XVIII - Bărbăteşti;
- Biserica Vătăşeşti - Sec. XVIII - Bărbăteşti;
- Biserica Mierleşti - Bărbăteşti;
- Biserica Poieni - Sec. XVIII - Bărbăteşti
- Exoziția de artă populară Bărbăteşti;
- Schitul Jgheaburi - Sec. XVIII - Stoeneşti;
- Schitul Iezer - Sec. XVII - Cheia;
- Biserica Sfinții Voievozi - Sec. XVIII - Cheia;
- Mănăstirea Sărăcineşti - Sec. XVIII - Cheia;
- Schitul Bradu - Sec. XVIII - Băile Olăneşti;
- Mănăstirea Frasinei - Sec. XIX - Băile Olăneşti;

Turism în Parcul Național

Parcurile naționale corespund categoriei II IUCN (Uniunea Internațională pentru Conservarea Naturii) - "Parc național: arie protejată administrată în special pentru protecția ecosistemelor și pentru recreere". Adică sunt acele areale create pentru protecția și conservarea unor eșantioane reprezentative pentru spațiul biogeografic național, oferind posibilitatea vizitării în scopuri științifice, educative, recreative și turistice.

Pentru vizitarea parcului și desfășurarea diferitelor activități pe teritoriul acestuia, fără a aduce atingere patrimoniului natural, vizitatorii trebuie să respecte legislația în vigoare din domeniul ariilor naturale protejate și regulamentul parcului.

Cele mai importante prevederi referitoare la vizitare din Regulamentul Parcului Național Buila-Vânturarița sunt cuprinse în capitolul “Turism, reguli de vizitare”:

Art. 37. (1) Vizitarea PNBV este permisă numai pe traseele turistice marcate cu semne convenționale și pe traseele de alpinism marcate și pitonate.

Art. 38. Întreținerea marcajelor turistice, reamenajarea traseelor turistice și de escaladă și amplasarea panourilor indicatoare și informative se fac numai cu aprobarea APNBV și, în cazul traseelor noi, după omologarea acestora conform prevederilor legale.

Art. 39. Organizarea de excursii sau competiții de orice fel pe teritoriul PNBV se face numai cu aprobarea APNBV și a Serviciului Public Salvamont.

Art. 40. a. Camparea este permisă numai în locurile special amenajate și marcate în acest sens; b. Săparea de șanțuri în jurul corturilor sau utilizarea oricăror materiale de origine vegetală (cetină, ferigi, mușchi) sub corturi este interzisă. e. Camparea în condiții de bivuac este permisă peste noapte în cazuri de urgență.

Art. 41. a. focul este permis doar în vetrele special amenajate în acest scop în zonele de campare; b. este strict interzisă defrișarea vegetației lemnoase de orice

Buila-Vânturarița

fel pentru facerea focului.
Art. 42. a. este interzisă abandonarea deşeurilor de orice fel pe teritoriul PNBV. Turiştii au obligaţia de a evacua deşeurile pe care le generează pe timpul vizitării parcului.
Art. 43. Se interzice tăierea, incendierea, distrugerea sau degradarea prin orice mijloace a jneapănului şi ienupărului.
Art. 44. Se interzice tăierea, ruperea sau scoaterea din rădăcini a arborilor, puieţilor sau lăstarilor, precum şi însuşirea celor rupţi sau doborâţi de fenomene naturale sau de către alte persoane.
Art. 45. Se interzice distrugerea, degradarea, respectiv colectarea în scopuri comerciale fără acordul APNBV, a ciupercilor, plantelor, inclusiv medicinale, animalelor, rocilor şi a oricăror eşantioane de origine naturală de orice fel din PNBV.
Art. 47. Accesul câinilor în PNBV este permis doar în condiţiile în care câinii sunt ţinuţi permanent în lesă.
Art. 48. Perturbarea liniştii în parc prin orice fel de mijloace pe trasee, la locurile de campare sau în jurul cabanelor este strict interzisă.
Art. 49. Este strict interzisă distrugerea sau degradarea panourilor informative si indicatoare, precum şi a plăcilor, stâlpilor sau a semnelor de marcaj de pe traseele turistice, a semnelor de delimitare a parcului.
Art. 50. Este strict interzisă degradarea refugiilor, adăposturilor, podeţelor, sau a oricărei alte construcţii sau amenajări de pe teritoriul parcului.
Art. 51. Este interzisă dislocarea rocilor şi prăvălirea acestora pe versanţi.
Art. 52. Utilizarea de detergenţi pentru spălare în apele curgătoare este interzisă.
Art. 54. Accesul cu mijloace motorizate care utilizează combustibili fosili, în scopul practicării de sporturi în afara drumurilor permise accesului public este interzis.

Cazare, cabane, refugii turistice, spații de campare

Rețeaua unităților de cazare cuprinde unități hoteliere în Rm. Vâlcea, Băile Olănești și Horezu, pensiuni turistice în localitățile de la poalele Masivului Buila-Vânturarița: Horezu, Costești, Bărbătești, Cheia și Olănești, precum și de unități de cazare în Mănăstirile Bistrița, Arnota și Horezu.

În parc există o singură cabană turistică, Cabana Cheia, cu 20 locuri, aflată pe versantul nord-vestic al crestei, la intrarea Râului Cheia în sectorul de chei omonim.

În zona montană se află 4 refugii turistice amenajate sumar: Curmătura Builei, Poiana Scărișoara, Piscul cu Brazi și La Troiță, unde se poate dormi în condiții de bivuac. Mai pot fi folosite ca adăposturi de vreme rea stânele (Arnota, Cacova (3), Piatra, Curmătura Builei, Dosul Builei, Ștevioara și Oale) cantoanele silvice (Între Râuri, Prislop și Codric) și observatoarele (Izvorul Larg și Cacova).

În parc există 8 locuri de campare amenajate (container pentru colectarea deșeurilor, vatră de foc, masă cu bănci, panou informativ): Cheile Bistriței, Prislop, Poiana Scărișoara, Poiana Pătrunsa, Pahomie, Cheia-tunel, Cabana Cheia și Cheile Olănești). ■

Obiective turistice cultural- istorice în parc

Dintre obiectivele turistice antropice de interes, în parc pot fi vizitate:

- Mănăstirea Bistrița - Costeşti, ctitorie a boierilor Craioveşti (banul Barbu şi fraţii săi Pârvu, Danciu şi Radu), din jurul anului 1490;

- Biserica Bolnița de la Mănăstirea Bistrița, singura păstrată din ctitoria Craioveştilor (1520-1521); Tot la Bistrița, în jurul mănăstirii se mai pot vizita şi alte obiective: podul Bibescu-Vodă, vila episcopului Vartolomeu, etc.

- Biserica Sfinții Arhangheli - Peştera Liliecilor (Sfântul Grigore Decapolitul), ctitoria din anul 1637 a mitropolitului Teofil al Țării Româneşti;

- Biserica Ovidenia - Peştera Liliecilor (Sfântul Grigore Decapolitul) Bistrița - cel mai vechi monument istoric aflat în Peştera Liliecilor, ctitorită între anii 1633-1635 - biserică ce a servit ca ascunzătoare a bogăţiilor mănăstirii;

- Schitul Păpuşa - Bistrița - din 1712, ctitorită de călugării bistrițeni care îl aveau în frunte pe egumenul Ştefan;

- Mănăstirea Arnota din Bistrița - ctitorită de Matei Basarab în anii 1633-1634, monument reprezentativ pentru arta bizantină;

- Schitul 44 Izvoare din Pietreni - cunoscut şi sub numele de Schitul de sub Piatră, a fost construit de către egumenul Ştefan al mănăstirii Bistrița, în anul 1701;

- Mănăstirea Pătrunsa din Bărbăteşti - are hramul „Cuvioasa Paraschiva" şi a fost construit în 1740 de către Episcopul Climent al Râmnicului;

- Schitul Pahomie din Cheia, întemeiat de Pahomie monahul şi Sava Haiducul, în anul 1520. ■

Obiective turistice naturale în parc

Dintre obiectivele turistice naturale de interes, în parc pot fi vizitate:

- Cheile Bistriţei, cu o lungime de 1,5 km în partea cea mai îngustă, zonă unde trăiesc peste 450 specii de plante şi animale, multe dintre ele rare şi ocrotite;
- Cheile Costeşti, zonă foarte sălbatică, cu numeroase specii protejate ale florei şi faunei, în apropierea Satului Pietreni;

Aceste două sectoare de chei pot fi vizitate parcurcând traseul de ecoturism "Porţile Parcului Naţional Buila-Vânturariţa: natură şi spiritualitate", amenajat în anul 2006 printr-un proiect implementat de Asociaţia Kogayon.

- Cheile Cheia, unele dintre cele mai înguste şi sălbatice sectoare de chei din ţară, cu numeroase cascade şi săritori, zeci de trasee de cătărare;
- Cheile Olăneşti, sau Folea, mai scurte dar foarte spectaculoase;
- Valea Otăsăului;
- Peştera Liliecilor (Sfântul Grigore Decapolitul) de la Bistriţa;
- Peştera Urşilor din Cheile Bistriţei;
- Dolinele din Muntele Arnota;
- Poiana cu ghiocei bogaţi (*Leucojum vernum*) de la Prislop;
- Arcada naturală Casa de Piatră de la Pătrunsa;
- Rezervaţia de tisă de la Cheia;
- Poienile cu orhidee din Valea Cheia
- Peşterile din Cheile Cheii: Peştera cu Lac, Peştera Laleaua Verde, Peştera cu Perle, Peştera Pagodelor, Peştera Rac, Peştera Mirajului, etc.;
- Peştera Arnăuţilor din Cheile Olăneşti (Folea). ■

numar salvamont
0725/826668
O-SALV

Zone de cățărare în parc

Prin caracterul său alpin, prin relieful carstic cu forme specifice, Masivul Buila-Vânturarița prezintă condiții deosebite practicării escaladei, atât în zonele în care la momentul de față sunt amenajate trasee, dar și în alte zone.

Zona Cheilor Cheii este cea mai cunoscută și cea mai dezvoltată zonă din punct de vedere al practicării escaladei, aici desfășurându-se în ultima vreme și o intensă campanie de reamenajare a traseelor. Aici, în 10 zone se află 76 trasee amenajate.

Zona Cheilor Olănești (Folea), prezintă numeroase trasee de escaladă amenajate, mai ales în porțiunea din aval, unde pereții sunt foarte înalți și accesibili.

Zona Cheilor Bistriței are amenajate câteva trasee de escaladă, în peretele estic, la ieșirea Bistriței dintre pereții de calcar, excelente pentru antrenamente și lecții de cățărare.

Zona Arnota. Din 2004 s-a început amenajarea unui perete pe drumul de la Bistrița spre Arnota, care are avantajul expunerii sudice, putând fi accesat și iarna.

Alte zone: Zona Cheilor Costești, Traseul turistic de pe creasta principală pe porțiunea dintre Vf. Vânturarița Mare și Curmătura Oale (1B), Brâna Caprelor, Curmătura Builei, Vf. Țucla, Muntele Piatra, Vf. Buila, Vf. Vioreanu, Muntele Stogu. I ■

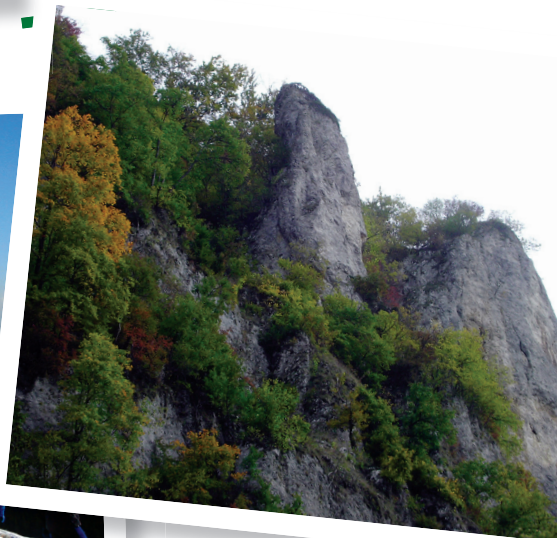

Trasee turistice

www.buila.ro

Descrierea traseelor turistice

Traseele turistice din parc sau care tranzitează parcul sunt numerotate de la 1 la 19, în funcție de punctul de plecare, de la vest (Bistrița) la est (Băile Olănești).

Traseele sunt marcate în teren cu semnele clasice, dintre care aici întâlnim:

- cruce albastră (3);
- triunghi albastru (2);
- bandă albasră (2);
- triunghi galben (2);
- triunghi roşu (2);
- punct galben (2);
- cruce roşie (2);
- punct albastru (1);
- punct roşu (1);
- cruce galbenă (1);
- bandă galbenă (1).

Pe harta turistică nu sunt trecute semnele de marcaj turistic, ci numerele corespondente, de la 1 la 19.

Toate traseele au fost remarcate în perioada octombrie 2006 - septembrie 2007, la remarcare păstrându-se în linii mari vechile marcaje. Au fost făcute însă şi unele modificări, datorate modificărilor din teren, în special drumurilor forestiere noi, ceea ce face necesară utilizarea acestui ghid şi a hărții aferente.

În acelaşi timp cu remarcarea au fost amplasați şi stâlpi cu săgeți indicatoare la toate capetele şi intersecțiile traseelor, au fost consolidate potecile distruse, au fost făcute degajări ale doborâturilor, au fost amenajate 7 spații de campare şi au fost reparate 3 refugii turistice pe trasee, au fost amenajate intrările în parc, toate acestea regăsindu-se pe harta turistică, alături de alte elemente importante: puncte de alimentare cu apă, alte adăposturi (cantoane silvice, cabane, stâne), alte drumuri forestiere.

Fiecare traseu a fost trasat pe hartă cu ajutorul GPS-ului, a aerofotogramelor şi hărților topografice. Pentru fiecare traseu s-a realizat şi un grafic la scară, pe care sunt reprezentate punctul de pornire, punctul terminus şi alte puncte importante, având ca axe altitudinea şi distanța. De asemenea, au fost realizate şi statistici ale traseului, din care în tabel sunt redate cele mai importante şi relevante.

Traseele pot fi structurate astfel:

- traseul de creastă: 11;
- trasee în lungul crestei: 5 (versantul nord-vestic) şi 8 (versantul sud-estic);
- trasee din satele din sud care traversează creasta sud-nord: 6, 12, 14, 15;
- trasee care urcă din satele din sud în creastă: 7;
- trasee care urcă în creastă de la baza acesteia: 9, 10;
- trasee care pornesc din satele din sud, traversează creasta şi fac legătura cu creasta Munților Căpățânii: 1, 2, 3, 16, 19;
- trasee care fac legătura între creasta Buila-Vânturarița şi creasta Munților Căpățânii: 17, 18;
- trasee scurte de legătură: 4, 13. ■

Traseul nr. 1

Mănăstirea Bistrița (racord traseul 2) - **Cheile Bistriței - Între Râuri - Valea Cuca - Plaiul Zănoaga - Curmătura Rodeanu** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățânii)

Este unul din cele 5 trasee care traversează Parcul Național Buila-Vânturarița de la sud la nord, făcând legătura dintre localitățile din sud și creata principală a Munților Căpățânii.

Traseul are punctul de pornire în Satul Bistrița, mai exact de la poarta Mănăstirii Bistrița, unde se află un panou informativ și un stâlp cu săgeți indicatoare. Traseul se suprapune parțial (în prima parte) pe un traseu de ecoturism amenajat în Parcul Național Buila-Vânturarița.

Este un traseu lung dar fără dificultăți deosebite, în cea mai mare parte desfășurându-se pe drumuri forestiere.

Se pornește înspre nord pe drumul forestier de pe Valea Bistrița. După cca. 100 m se ajunge la o intersecție de drumuri (drumul care traversează Râul Bistrița înspre dreapta urcă spre cariera de calcar și Mănăstirea Arnota 4 km). După alți 100 m se ajunge în dreptul Mănăstirii Bistrița, unde se află o intersecție de trasee marcată cu stâlp indicator, de unde se desprinde în dreapta traseul 2, marcat cu bandă albastră, care urcă în creasta principală a Munților Căpățânii trecând pe la Mănăstirea Arnota, prin Vârful Arnota și Vârful Prislop. În continuare pe drumul forestier trecem de o barieră și ajungem, după ce trecem de Mănăstirea Bistrița la intrarea în Parcul Național Buila-Vânturarița de pe Valea Bistrița, care coincide cu ieșirea Bistriței din chei, intrare marcată printr-un panou informativ și semnul de limită de parc național (pătrat roșu cuchenar alb). Tot aici se află si un stâlp indicator care ne îndrumă spre Peștera Liliecilor (Peștera Sfântul Grigore Decapolitul).

Timp de mers:
- vara: 4 ½ - 5 ½ h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Zănoaga - Curmătura Rodeanu

Locuri de adăpost:
Mănăstirea Bistrița, Cantonul Silvic Între Râuri, adăpost Valea Bistrița, adăposturi Cuca Mică, Stânele Zănoaga, Stânele Rodeanu

Puncte de alimentare cu apă:
Mănăstirea Bistrița, Fântâna lui Chirachide (Cheile Bistriței), Între Râuri, adăposturi Cuca Mică, Stânele Zănoaga, Stânele Rodeanu

Intrăm în chei și după 200 m ajungem la un pod, unde cheile se îngustează. Aici se află un panou informativ cu informații despre chei și container de colectare a deșeurilor. Din acest punct se parcurge cel mai îngust sector al cheilor, cu o lungime de cca. 1 km, sector în care se află un alt obiectiv turistic : Peștera Urșilor, marcată printr-un panou informativ și un stâlp indicator. Înainte de a ajunge la zona în care valea se lărgește, trecem pe lângă un loc de popas unde se afla și o fântână (Fântâna lui Chirachide). Valea începe să se lărgească imediat ce trecem de zona cu calcare. Imediat pe dreapta se află o poiană, apoi o topliță (mic iaz pentru aclimatizarea puieților de păstrăv) veche, după care ajungem într-o zonă și mai largă, cu poieni de-o parte și de alta a drumului. În poiana din partea dreaptă a drumului, înainte de un pod peste Bistrița se află amenajat un spațiu de campare (panou informativ, masă, bănci, vatră de foc, container pt. deșeuri). După 200 m dincolo de pod și 4,3 km de la plecarea din Bistrița ajungem la o intersecție de drumuri și confluență de râuri (Gurgui în stânga și Cuca în dreapta), punct numit Între Râuri. Aici se află câteva clădiri (canton silvic, cabană a parcului național, hidrocentrală, etc.) precum și un izvor. ▸

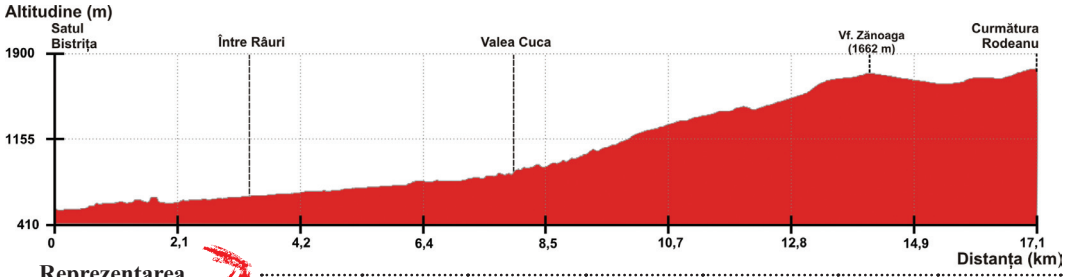

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
17.36	533.3	1760.3	1760.3	1230.1	1675.3	-448.4

De la intersecția drumurilor forestiere se pornește pe drumul de pe Valea Cuca (dreapta). Se trece pe lângă clădirea din lemn a unui centru de colectare a fructelor (stânga) și la trei sute de metri se ajunge la ramificația traseului 4 (marcaj cruce albastră). După aproape 4 km de la punctul „Între Râuri" se trece de fosta cabană I. F. Bistrița, iar după încă 1 km se părăsește drumul principal urcând pe drumul forestier din stânga, de pe Valea Cuca Mică. După cca. 500 m se traversează Pârâul Cuca Mică, apoi se urcă prin stânga acestuia spre obârșia lui. După circa jumătate de oră de urcat pe drumul secundar se ajunge la un izvor unde se află și un adăpost. De aici traseul urcă în stânga pe un drum de tractor și printr-o serpentină se înscrie în urcuș pe versantul vestic (zonă defrișată) al Pârâului Cuca Mică. După 15-20 minute ajungem într-o mică șa, la obârșia izvorului, unde se află un alt adăpost. De aici se intră în pădure și în 5 minute se ajunge în culme, unde este un foișor de vânătoare, sub Vârful Cuca. De aici drumul trece pe versantul estic printr-o zonă defrișată și coboară până într-o șa, numită „La Șipote" (izvor), unde se află în curs de desfășurare exploatări forestiere. De aici, poteca urcă din greu pe culmea împădurită trecând prin vecinătatea unui mic canton de vânătoare aflat chiar la marginea pădurii. Înainte de vârful Zănoaga (1662 m) se urcă stâncăriile numite „Treptele Tribunalului" și se iese în golul alpin. De aici marcajele sunt aplicate pe pietre, de cele mai multe ori la nivelul solului, însă orientarea este foarte ușoară, netrebuind decât să urmăm linia muchiei. Se urcă pe culmea Plaiului Zănoaga până într-un mic vârf, de unde se coboară spre stânele Zănoaga (izvor, două stâne și un saivan). De aici se urcă pe drumul de tractor spre culmea principală (împădurită în această zonă), se trece pe lângă clădirea unei alte stâna și când se ajunge la marginea pădurii de molid, drumul coteşte spre vest. Traseul merge o porțiune pe sub pădure, apoi intră în aceasta și continuă relativ pe curbe de nivel prin pădure până în apropierea Curmăturii Rodeanu (1628 m), unde se află o stână și unde intersectează drumul de tractor de pe creasta principală a Munților Căpățânii. ■

Traseul nr. 2

Mănăstirea Bistrița (racord traseul 1) - **Mănăstirea Arnota - Vf. Arnota** (1183m) - **Șaua Târnicior** (racord traseul 4) - **Vf. Prislop** (racord traseul 3 apoi comun) - **Vf. Netedu** (1757 m) (racord traseul 17, apoi comun) - **Vf.Lespezi** (1822 m) - **Vf. Govora** (1958 m) **Șaua Zmeuret** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățânii)

Timp de mers:
- vara: 9 - 10 h
- iarna: nu se recomandă decât pe porțiunea Bistrița - Vf. Arnota

Locuri de adăpost:
Mănăstirea Arnota, Stâna Arnota, Cantonul Gura Plaiului, Stâna Netedu, Refugiul Lespezi

Puncte de alimentare cu apă:
Mănăstirea Arnota, Stâna Arnota, Stâna Netedu, Stâna Lespezi

Acest traseu traversează creasta Masivului Buila-Vânturarița prin Vârful Arnota și face legătura cu creasta principală a Munților Căpățânii prin interfluviul dintre râurile Bistrița și Costești. Este un traseu lung și dur, mai ales în partea de mijloc a sa (Șaua Târnicior Plaiul Netedu), unde poteca este greu de distins, cu multă vegetație arbustivă, în special în zonele cu foste exploatări forestiere.

Traseul are punctul de pornire comun cu cel al traseului nr. 1, la poarta Mănăstirii Bistrița. După 200 m de la pornire se ajunge la o intersecție marcată cu stâlp indicator, se traversează pe punte Râul Bistrița, se merge în amonte 100 m pe malul stâng al acestuia și în 5-10 minute de urcuș pe poteca de lângă gardurile grădinilor se ajunge la Schitul Păpușa (panou informativ). De aici se urcă prin pădure înspre nord-est, se atinge într-o serpentină drumul care urcă din Bistrița spre cariera de calcar și Mănăstirea Arnota, se mai traversează de două ori același drum și se ajunge după 45 minute o oră de la plecare la poarta Mănăstirii Arnota (stâlp indicator). De aici se poate urca fie înspre vest pe la mănăstire (panou informativ) și apoi înspre nord prin livada mănăstirii până la drum, fie direct pe drum. Dacă alegem varianta drumului, după 100 m se ajunge la o intersecție de unde urcăm pe varianta din stânga (tot înainte se ajunge în carieră). Drumul trece de o serpentină și ajunge la islazul (gol alpin) Muntelui Arnota. Se mai merge 300 m pe drum până în dreptul unei văi, de unde traseul coteşte în stânga spre golul alpin. Traseul face o buclă largă înspre vest (poate fi tăiată direct pe vale) printre doline, se întoarce pe versant și ajunge într-o mică șa, între două doline, de unde se vede stâna. De aici se urcă direct până în culme, pentru ca apoi traseul s-o urmeze, la început pe islaz, iar pe ultima porțiune prin pădure până într-o mică poieniță, pe Vârful Arnota (1183 m) (stâlp indicator).

Din vârf traseul coboară abrupt spre nord, pe versantul stâncos și împădurit al Muntelui Arnota. Coborârea este grea doar la început, până se trece de calcare. De la baza versantului stâncos calcaros se coboară pe muchie, prin păduri tinere de fag, pierzând încet altitudine până într-o mică șa, foarte aproape de Valea Râului Costești Șaua Târnicior, de unde se zărește golul alpin din Muntele Cacova. Aici se află un castel de apă al amenajării hidroelectrice și un stâlp indicator. De aici se poate coborî rapid fie în Valea Costești (100 m), fie în Valea Bistrița (15-20 minute).

De aici traseul urcă pe muchie înspre nord, având în stânga păduri tinere de fag, iar în dreapta plantații de rășinoase. La început poteca este foarte bună și după circa o oră de mers se ajunge într-o șa, la poalele unui versant cu fagi seculari. Se urcă versantul până în culme, deasupra unei exploatări forestiere, punct de unde se deschide și priveliștea către versantul nord-vestic al crestei Buila-Vânturarița. De aici poteca nu mai este atât de clară, ▸

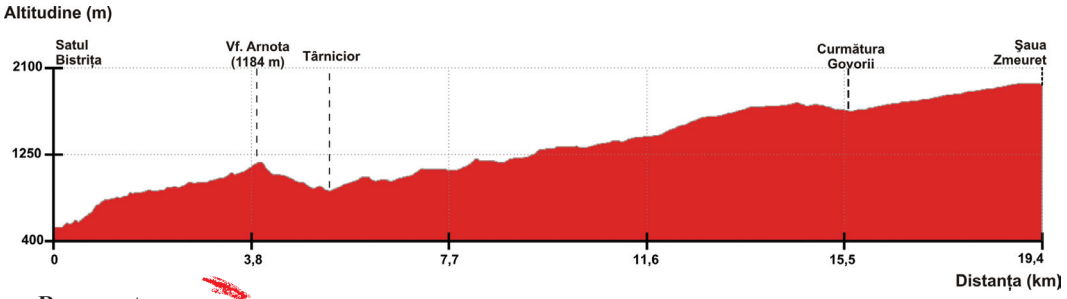

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
19.82	535.7	1951.7	1951.7	1415.5	2151.2	-744.6

uneori pierzându-se în lăstărişuri. Orientarea nu este însă dificilă, continuarea traseului făcându-se tot pe muchie. Se ocoleşte exploatarea forestieră prin partea superioară până se ajunge coborând într-o altă şa, unde se intersectează un drum de tractor ce coboară de-o parte şi de alta a crestei. În Valea Costeşti se poate coborî într-o jumătate de oră până în dreptul Izvorului Larg, la nord de Cantonul Silvic Prislop. Traseul nostru continuă prin vestul muchiei înspre nord şi urcă pe un drum forestier având de-o parte (stânga) exploatarea silvică, de cealaltă crâng tânăr de fag. Pe măsură ce urcăm drumul de tractor devine tot mai greu de distins, se intră într-o pădure de amestec mult mai bătrână. La un moment dat drumul se termină dar se continuă cu o potecă firavă care urcă oblic spre culmea din faţă. Când se ajunge la acea culme secundară, se urcă pe ea înspre dreapta până în muchia principală şi se ajunge într-un mic platou împădurit, imediat sub Vârful Prislop (1339 m). În 5-10 minute se urcă pe vârf, de unde se coboară rapid într-o mică şa, la marginea unei alte exploatări silvice, de această dată pe versantul dinspre Valea Costeşti. În şa se află şi un indicator, care marchează intersecţia cu traseul nr. 3, marcat cu triunghi galben, care urcă din Satul Pietreni pe Valea Costeşti. Din acest punct, cele două trasee merg împreună. Tot de aici scăpăm şi de sălbăticia pădurii şi continuăm pe muchie pe drum forestier. Depăşim exploatarea silvică, traversăm păduri seculare de fag şi după circa jumătate de oră ajungem la pădurea de molid de unde imediat ajungem la golul alpin în punctul Gura Plaiului (1430 m). Cu foarte puţin înainte de ieşirea în golul alpin, se ramifică din drumul principal un altul care coboară uşor spre dreapta până la un mic canton, păstrat în condiţii foarte bune, loc de adăpost pe vreme rea. De la ieşirea în golul alpin marcajele sunt aplicate pe pietre, de cele mai multe ori la nivelul solului, însă orientarea este foarte uşoară, netrebuind decât să urmăm linia muchiei.

Din Şaua Gura Plaiului se deschide panorama spre abruptul nord-vestic al crestei

Buila-Vânturarița. Urmează un urcuş pronunţat pe mijlocul Culmii Netedu până în vârful Gura Plaiului (1510 m). La dreapta, se poate alege varianta pe poteca ce duce spre stâna Netedu.

Plaiul Netedu se aşterne golaş spre nord cu pante uşoare, conferind largi perspective spre Plaiul Lespezi, Curmătura Comarnice şi abruptul Buila-Vânturarița, iar pe măsură ce urcăm drumul devine tot mai larg.

Culmea devine un vast platou. Traseul se îndreaptă către dreapta până într-o şa (interfluviul dintre văile Costeşti şi Cheia), trece de o intersecţie (în dreapta se coboară spre Curmătura Ignat). Ocoleşte vârful Netedu (1757 m) pe la est, trece de o altă intersecţie (în stânga se urcă pe Vârful Lespezi) şi traversează capul Muchiei lui Ignat, unde se află un indicator turistic intersecţie cu traseul nr. 17 care coboară spre Cabana Cheia, punct de unde cele două trasee pe care am venit şi cel dinspre Cabana Cheia fac trunchi comun până în culmea principală a Munţilor Căpăţânii. Ca punct de reper al punctului terminus al traseului, luăm momâia de pe Vârful Zmeuret, în stânga căruia trebuie să ajungem. De aici se coboară în 15 minute până la refugiul din Curmătura Lespezi (1610 m). De aici se urcă pe drum înspre nord, apoi înspre stânga, se traversează obârşia Văii Bistriţa printr-o serpentină şi se continuă până la o intersecţie, de la care direcţia se schimbă înspre dreapta, spre obârşia Râului Cheia (Valea Rece). Se ajunge aproape de obârşie (în dreapta de văd căderile înspumate ale apei şi peste vale ruinele unei stâne), apoi printr-o altă serpentină (stânga) care ocoleşte Vârful Govora (1957 m), se ajunge în creasta principală a Munţilor Căpăţânii, în Şaua Zmeuret, situată la vest de Vârful Zmeuret (1978 m). O variantă mai scurtă, recomandată în special la coborâre este cea directă, tăind serpentinele largi ale drumului. ■

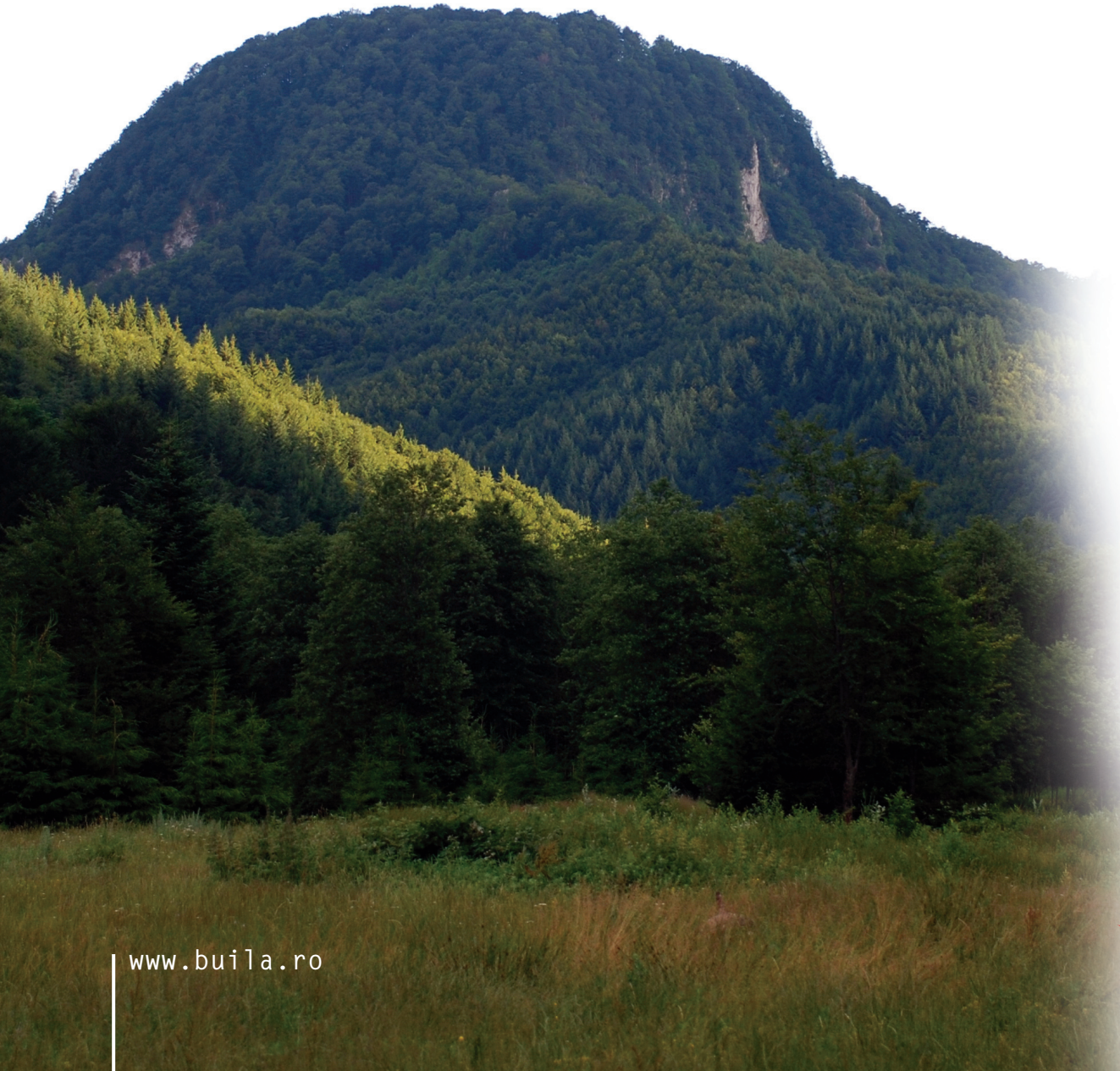

Traseul nr. 3

Satul Pietreni (racord traseul 5) - **Cheile Costeşti - Izvorul Priboiului** (racord traseul 11) - **Valea Prislop** (racord traseul 4) - **Cantonul Silvic Prislop - Valea Prislop** (racord traseul 6) - **Plaiul Netedu - Vârful Netedu** (1757 m) (racord traseele 2, 17, apoi comun) - **Vârful Lespezi** (1822 m) - **Vârful Govora** (1958 m) - **Şaua Zmeuret** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățânii)

Timp de mers:
- vara: 8 - 9 h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Netedu - Şaua Zmeuret

Locuri de adăpost:
Adăpostul de la Izvorul Priboiului, Canton Silvic Prislop, Cantonul Gura Plaiului, Stâna Netedu, Refugiul Lespezi

Puncte de alimentare cu apă:
Puncte de alimentare cu apă: Izvorul Priboiului, Stâna Netedu, Stâna Lespezi

Traseul are ca punct de plecare (comun cu traseul nr. 5 care merge la Cabana Cheia) Satul Pietreni, traversează creasta Buila-Vânturarița pe Valea Râului Costeşti şi ajunge în creasta principală a Munților Căpățânii în Şaua Zmeuret.

Traseul se suprapune parțial (în prima parte) pe un traseu de ecoturism amenajat în Parcul Național Buila-Vânturarița.

Este un traseu lung dar fără dificultăți deosebite, în cea mai mare parte desfăşurându-se pe drumuri forestiere.

Punctul de pornire îl constituie Satul Pietreni, mai exact intersecția cu drumul către Satul Bărbăteşti, punct în care se află un panou informativ şi un stâlp indicator. Se porneşte pe drumul dinspre nord, şi după 100 m se ajunge la o intersecție de drumuri şi trasee (stâlp indicator). În dreapta este drumul spre Cabana Cheia (traseul nr. 5), iar traseul nostru continuă pe drumul forestier din stânga. După 200 m se ajunge la o altă intersecție (indicator), de unde se poate merge în stânga (500 m) până la Schitul 44 Izvoare (panou informativ). Continuăm urcarea pe drumul forestier principal, trecem de ultimele case şi ajungem la o barieră, intrarea de pe aceasta vale în Parcul Național Buila-Vânturarița, semnalizată cu panou informativ. De aici drumul urcă abrupt în serpentine până într-un punct de belvedere cu vedere spre satele din sud şi Cheile Costeşti (panou informativ). Continuăm urcarea încă jumătate de oră, pe drumul din dreapta râului, din ce în ce mai aproape de nivelul acestuia. În momentul în care depăşim creasta calcaroasă valea se lărgeşte şi cursul râului se linişteşte. După încă 15 minute ajungem la un adăpost, unde se află şi izvor (Izvorul Priboi) şi un panou informativ. De aici continuăm înspre nord şi după 300 m, înaintea traversării râului pe pod, întâlnim intersecția marcată cu stâlp indicator. De aici porneşte în dreapta traseul nr. 11, traseul crestei Buila-Vânturarița, marcat cu punct roşu. După traversarea râului şi alți 100 m ajungem la o intersecție de drumuri, de unde în stânga porneşte traseul nr. 4 spre Valea Bistrița. Continuăm înainte pe drumul principal, trecem de două pepiniere şi după circa 15 minute ajungem la Cantonul Silvic Prislop, unde este amenajat şi un spațiu de campare. Traseul continuă înspre nord, pe acelaşi drum forestier care urmează cursul râului. După 30 minute ajungem la clădirea din lemn a unui centru pentru colectarea fructelor de pădure, loc de unde porneşte în dreapta traseul nr. 6 marcat cu punct galben spre Satul Bărbăteşti (indicator). După altă jumătate de oră ajungem la o confluență (indicator), de unde traseul părăseşte valea principală şi continuă înspre nord pe Valea Izvorului lui Ignat, afluent de dreapta al Costeştiului. De aici ▸

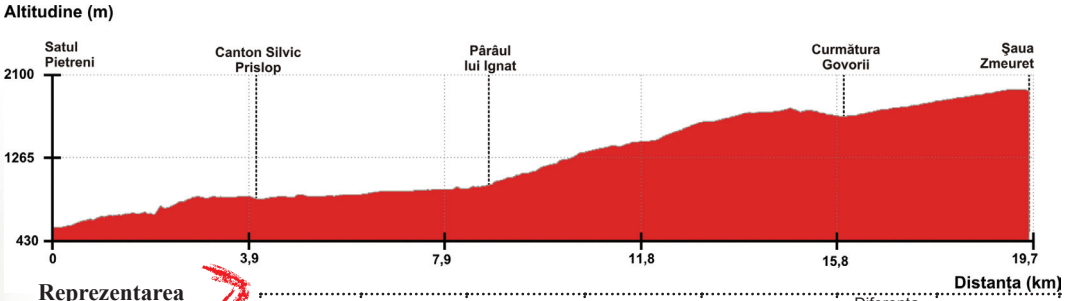

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
19.91	570.0	1951.7	1951.7	1386.1	1806.2	-433.1

drumul este prost, de multe ori fiind nevoiți să mergem direct pe firul văii. Continuăm 30 minute pe acesta până ajungem la capătul parcelei de pădure exploatate (aflată pe versantul din stânga), de unde părăsim valea urcând în stânga pe drumul de tractor al exploatării forestiere. După 20 minute ajungem în culme și după alte 5 de mers pe aceasta înspre nord, la intersecția (indicator) cu traseul nr. 2, marcat cu bandă albastră, care urcă pe muchie din Satul Bistrița. Din acest punct cele două trasee (2 și 3) merg împreună până în Șaua Zmeuret (vezi descrierea traseului nr. 2). ■

Traseul nr. 4

Valea Bistrița (Între Râuri) (racord traseul 1) - **Valea Târniciorului** - **Șaua Târnicior** (racord traseul 2) - **Valea Prislop** (racord traseul 3)

Este un traseu scurt, fără dificultăți, care face legătura pe un drum de tractor între văile râurilor Bistrița și Costeşti. Este mult mai uşor de parcurs dinspre Valea Costeşti, întrucât aceasta se ală cu cca. 200 m mai sus față de Valea Bistrița.

Traseul porneşte din drumul forestier de pe Valea Bistrița, 100 m amonte de clădirea centrului de colectare a fructelor. Urcuşul se face greu, pe lângă valea izvorului Târniciorului chiar dacă este pe drum, panta fiind deosebit de mare. Se urcă în mod continuu 30 minute, la început şi în partea finală traseul fiind chiar pe limita Parcului Național Buila-Vânturarița, marcată cu pătrat roşu cu chenar alb. Când ne apropiem de culme panta se mai domoleşte şi ajungem în culme în dreptul unui castel de apă, unde se intersectează traseul nr. 2 (indicator), marcat cu bandă albastră, care urcă din Satul Bistrița, prin Arnota şi ajunge în creasta principală a Munților Căpățânii. De aici se coboară imediat (100 m) în Valea Costeşti. ■

Timp de mers:
- vara: 30 - 40 min.
- iarna: ¾ - 1 h

Locuri de adăpost:
Cantonul Silvic Între Râuri, Adăpostul de la Izvorul Priboiului

Puncte de alimentare cu apă:
Între Râuri, Izvorul Priboiului

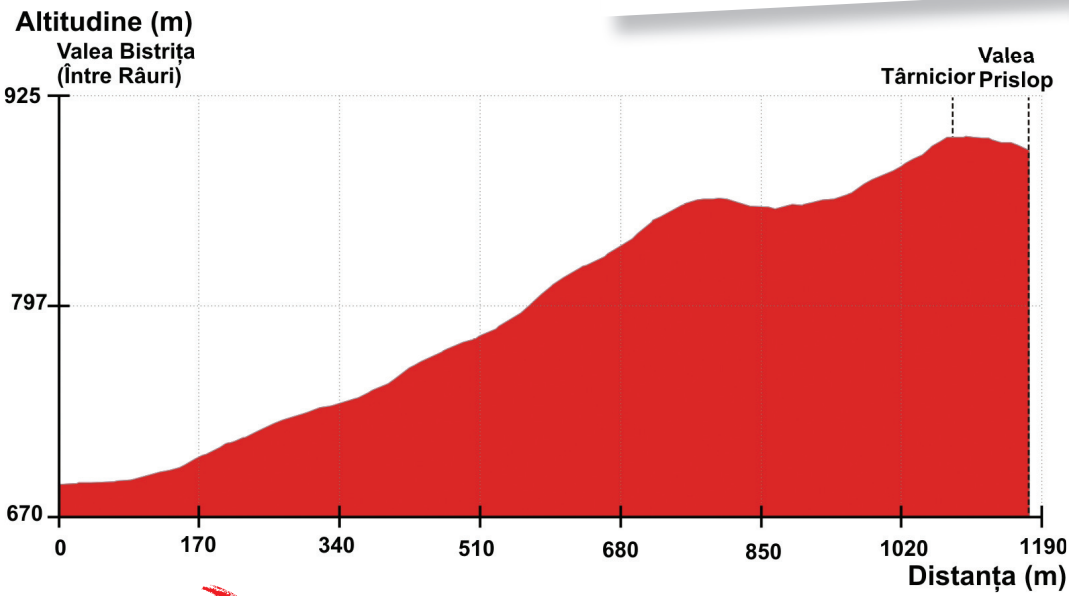

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
1.21	689.6	891.9	900.5	210.9	218.0	-15.7

Traseul nr. 5

Satul Pietreni (racord traseul 3) - **Valea Pârâului Sec** (Valea Morii) - **Poiana Scărişoara** (racord traseul 6) - **Muntele Cacova** (racord traseul 11) - **La Troiţă** (racord traseul 6) - **Poiana de Piatră Poiana Faţa Piscului** (Poiana Frumoasă) - **Curmătura Comarnice** (racord traseele 10, 17, apoi comun cu traseul 17) - **Cabana Cheia** (racord traseele 12, 13, 14, 15, 18)

Timp de mers:
- vara: 7 - 8 h
- iarna: interzis pe porţiunea Muntele Cacova - Curmătura Comarnice

Locuri de adăpost:
Refugiul Scărişoara, Stâna Scărişoara, Stânele Cacova, Refugiul La Troiţă, Refugiul Piscul cu Brazi, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:
Poiana Scărişoara, Stânele Cacova, La Troiţă, Izvoarele din Dosul Builei, Poiana Comarnice

Acest traseu traversează versanţii nord-vestici ai Masivului Buila-Vânturarița şi face legătura între diversele poteci de acces la creastă. Este unul dintre cele mai frumoase trasee turistice din zonă, care vara nu prezintă dificultăţi deosebite, însă iarna este interzis din cauza zăpezilor abundente şi persistente pe porţiunea numită "Dosul Builei", zona de sub versanţii nord-vestici ai crestei.

Punctul de pornire îl constituie Satul Pietreni, mai exact intersecţia cu drumul către Satul Bărbăteşti, punct în care se află un panou informativ şi un stâlp indicator. Se porneşte pe drumul dinspre nord, şi după 100 m se ajunge la o intersecţie de drumuri şi trasee (stâlp indicator). În stânga este drumul pe Valea Costeşti (traseul nr. 3). Traseul nostru intră pe drumul forestier din dreapta, pe Valea Morii (Pârâul Sec) şi după 300 m se ajunge la o barieră şi intrarea în Parcul Naţional Buila-Vânturarița, marcată cu un panou informativ. Iniţial drumul urmează firul văii, apoi urcă pe versantul sudic al văii prin două serpentine largi, trece apoi pe versantul vestic prin traversarea văii în partea superioară a acesteia şi ajunge la o oră de la plecarea din sat într-o culme, unde întâlnim limita parcului şi traseul nr. 6 (indicator), marcat cu punct galben, care urcă din Satul Bărbăteşti. Din acest punct traseul are o porţiune comună cu traseul nr. 6. De aici părăsim drumul forestier care continuă în stânga şi urcăm înspre nord pe poteca de peculme, pe care ajungem în 10 minute în Poiana Scărişoara. Aici se află un refugiu, izvor, panou informativ şi spaţiu de campare amenajat.

De la refugiul traversăm poiana înspre est până în culme, de unde ni se deschide o frumoasă priveliişte către munţii Cozia şi Narăţ. Din culme schimbăm direcţia spre nord, intrăm în pădure ocolind şi ajungem la zona stâncoasă pe care o ocolim pe o brână pe la est. După 100 m ajungem la o vale unde este o intersecţie (indicator), de unde părăsim în dreapta traseul nr. 6 care merge spre Pătrunsa. Urcăm în stânga pe un vâlcel şi ieşim în culme într-o poieniţă. De aici urcăm pe culme înspre nord-vest, intrăm pentru puţin timp în pădure, pentru a ieşi apoi într-o altă poiană, mai mare, Poiana Şoprul Ţolii (circa 1175 m), unde se află o stână părăsită ce poate servi ca adăpost. Intrăm din nou într-o pădure rară de fag, traversăm o mică şa de unde se vede în stânga drumul forestier, apoi urcăm pe potecă înspre nord până ieşim la golul alpin din Muntele Cacova în dreptul stânei La Văcărie. Aici găsim şi apă la izvor. De la stână schimbăm direcţia înspre vest, traversăm o vale pe la baza unui versant cu grohotiş şi urcăm în culme în dreptul unei doline lângă care se află stâna din Cacova. De la stână urcăm spre nord până în creastă, unde întâlnim un indicator ce marchează intersecţia cu traseul crestei Buila-Vânturarița, traseu marcat cu punct roşu. De aici se poate coborî în Valea Costeşti pe versantul nord-vestic al Muntelui Cacova. Urmăm creasta pe o porţiune scurtă în cere cele două trasee merg împreună, până întâlnim un alt indicator, de unde coborâm din creastă pe versantul nord-vestic al acesteia. Se coboară în pădure până la baza abruptului, de unde poteca noastră continuă să înainteze înspre ▸

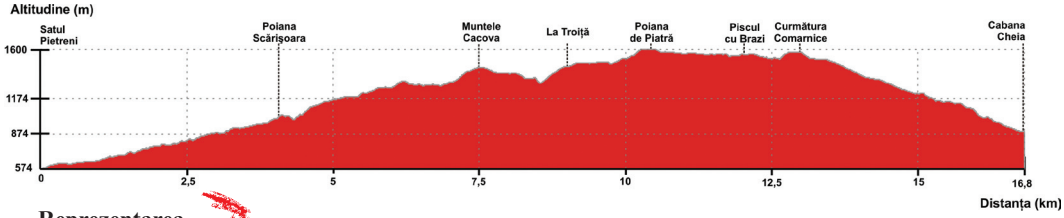

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
17.13	574.5	894.3	1599.2	1024.7	1596.0	-1265.7

nord-est pe sub abrupturile munților Cacova și Piatra, în general pe curbă de nivel. După 20 minute ajungem la o nouă intersecție marcată cu stâlp indicator, de unde coboară în stânga spre Valea Costeşti traseul nr. 6 marcat cu punct galben. Urmează o mică porțiune de urcuş lejer, pe traseu marcat şi cu punct galben, până în punctul numit La Troiță, sub Curmătura Builei. Aici se află un mic refugiu, o troiță, un izvor cu apă rece şi un stâlp indicator marcând desprinderea traseului nr. 6 marcat cu punct galben, care urcă în Curmătura Builei.

Traseul nostru continuă pe aceeaşi direcție înspre nord-est, având în stânga păduri tinere de amestec, iar în dreapta stâncăriile munților Buila şi Ştevioara, văile abrupte şi sălbatice care coboară din creastă, împădurite cu molizi seculari sau înverzite de jnepeni. În 15 minute ajungem într-o rarişte, de unde se vede în stânga stâna din Dosul Builei. De aici poteca începe să urce mai accentuat printre stânci prăbuşite până în Poiana de Piatră (circa 1610 m), un loc deosebit de pitoresc, de unde ni se deschide o priveliște deosebită spre abruptul înjnepenit. Traversăm poiană şi intrăm în pădurea de molid, trecem câteva vâlcele şi după 20 minute ieşim într-o altă poiană, mai mică şi mult mai abruptă decât Poiana de Piatră, numită Poiana Fața Piscului sau Poiana Frumoasă (circa 1530 m). O traversăm şi după alte 20 minute prin pădurea de molid ajungem în a treia poiana: Piscul cu Brazi. Este cea mai mică dintre cele 3 poieni importante din Dosul Builei, însă foarte pitorească. În partea superioară a acesteia se află şi un refugiu amenajat într-o veche stână, la care se ajunge urcând înspre sud. Din poiană intrăm iarăşi în pădure, traversăm o vale mai mare, unde se află şi un izvor care nu seacă, apoi după un urcuş lejer de 15 minute ajungem în Curmătura Comarnice (1525 m) într-o poieniță. Aici ne intersectăm cu traseul nr. 17 (indicator), marcat cu bandă albastră, care urcă de la Cabana Cheia (pe unde urmează să coboare şi traseul nostru) spre creasta principală a Munților Căpățânii. Din poieniță coborâm înspre est pe o potecă printre molizi şi în 5 minute ajungem în Poiana Comarnice, în care se mai văd resturile unei stâne. Aici se află o nouă intersecție marcată cu stâlp indicator, de unde începe traseul nr. 10 marcat cu punct galben, care urcă în creastă în Curmătura Oale şi coboară la Schitul Pahomie.

Din poiană coborâm în cca. 2 ore la Cabana Cheia. Poteca merge mai întâi înspre nord prin pădurea de molizi, coborând uşor, pentru ca apoi să-şi schimbe direcția înspre est pe versantul sudic al Văii Comarnice. Ajungem într-un platou împădurit cu molizi, coborâm în continuare spre est, trecem prin stânga unei o poieni - Poiana „Cu Bulbuce" (cca. 1320 m), aflată într-o zonă depresionară şi după scurt timp ajungem la un vechi drum de tractor. De aici singura dificultate o constituie vegetația arbustivă abundentă care se află pe drum. Coborâm pe serpentinele drumului (8 curbe la dreapta) până la pârâu, de unde poteca îl urmează pe acesta coborând uşor până la cabană. ■

Traseul nr. 6

Comuna Bărbăteşti (racord traseele 7, 8) - **Dealul Siliştea - Poiana Scărişoara** (racord traseul 5) - **Schitul Pătrunsa** (racord traseul 8) - **Curmătura Builei** (racord traseele 7, 8, 11) - **La Troiţă** (racord traseul 5) - **Valea Costeşti** (racord traseul 3)

Timp de mers:
- vara: 5 - 5 ½ h
- iarna: nu se recomandă pe porţiunea Schitul Pătrunsa - Valea Costeşti

Locuri de adăpost:
Refugiul Scărişoara, Schitul Pătrunsa, Refugiul Curmătura Builei, Refugiul La Troiţă

Puncte de alimentare cu apă:
Poiana Scărişoara, Schitul Pătrunsa, Curmătura Builei, La Troiţă

Este un traseu care are grad mare de dificultate, datorită diferenţei mari de altitudine (aproape 1000 m de urcat şi 800 de coborât), care traversează creasta Buila-Vânturarița de la sud la nord, în partea mediană a acesteia.

Traseul are ca punct de plecare Satul Bărbăteşti, mai exact capătul satului, în dreptul ultimelor case, din acelaşi punct cu traseele nr. 7 şi 8. Acestea din urmă urcă spre creastă pe Valea Otăsăului, pe când traseul de faţă, urcă pe interfluviul dintre Otăsău şi Costeşti.

Începutul traseului este marcat cu un stâlp indicator, de unde, urmărind săgeata, traversăm Otăsăul pe o punte, apoi urcăm pe malul drept al acestuia pe o uliţă până sub coasta dealului. Urcăm pe dealul, traversăm o pădure de salcâmi şi după 15 minute ajungem într-o zonă cu fânețe, ferigă şi pâlcuri de mesteceni. Poteca urcă pe coasta dealului, pe la marginea pădurii, până ajunge la un vâlcel, pe care urcă destul de abrupt până într-un tăpşan unde se află o mică poiană înconjurată de păduri bătrâne de fag. Aici direcţia se schimbă înspre nord-est, trecem pe lângă un izvor, apoi printr-o viroagă ieşim din nou în muchie. De aici poteca este foarte largă, fără probleme de orientare şi urcă încet spre creasta întrezărită printre frunze. După cca. o oră de la plecare ajungem într-o mică şa de unde se zăreşte în stânga drumul forestier care urcă din Pietreni pe Valea Morii, punct în care intersectăm limita Parcului Naţional Buila-Vânturarița (marcată cu pătrat roşu cu chenar alb). Urcăm un mic vârf, iar după coborârea acestuia prin pădure ajungem la drum într-o şa, în dreptul unei rampe de încărcat lemne, punct unde intersectăm traseul cu nr. 5 (triunghi roşu) care urcă din Pietreni (stâlp indicator). De aici în 5 minute de urcat pe muchie ajungem în Poiana Scărişoara, porţiune comună cu traseul nr. 5 şi cu limita parcului naţional. În Poiana Scărişoara se află amenajat un spaţiu de campare, un refugiu, izvor, panou informativ.

De aici traversăm poiana înspre est până în culme, de unde ni se deschide o frumoasă priveliişte către munţii Cozia şi Narăţ. Din culme schimbăm direcţia spre nord, intrăm în pădure ocolind şi ajungem la zona stâncoasă pe care o ocolim pe o brână pe la est. După 100 m ajungem la o vale unde este o intersecţie (indicator), de unde ne despărţim de traseul nr. 5 care merge spre creastă şi Cabana Cheia. Continuăm prin pădurea de fag înspre est, relativ pe curbe de nivel spre Schitul Pătrunsa. Traversăm 4 văi mici fără probleme şi ajungem la a 5-a, de unde coborâm mai accentuat până într-o poiană (Poiana Bulzului) unde se văd resturile unui vechi adăpost. Din partea inferioară a poienii traseul îşi reia direcţia spre est, traversează o mică muchie şi ajunge la o intersecţie marcată cu indicator, de unde coboară în dreapta spre Bărbăteşti traseul nr. 7 marcat cu cruce albastră. Urcăm păstrând aceeaşi direcţie şi după cca. 100 m ajungem într-o muchie unde se află o cruce de marmură albă şi o altă intersecţie (acelaşi traseul nr. 7, de astă dată urcă în stânga spre Curmătura Builei). De aici mai avem de ▸

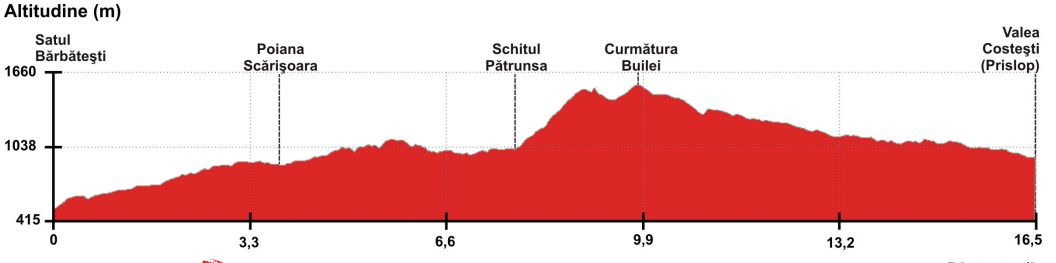

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
17.05	517.4	946.8	1552.9	1037.3	1882.3	-1452.8

trecut o singură vale (coborâm prin poieni, apoi prin pădurea de fag, traversăm albia pietroasă a pârâului şi urcăm până ieşim în poiană), cea a Otăsăului şi ajungem la Schitul Pătrunsa. Trecem printre primele chilii şi ajungem într-o culme de unde se vede biserica nouă şi celelalte clădiri. Aici intersectăm traseul nr. 8 (indicator) marcat cu cruce roşie, care urcă tot din Bărbăteşti şi continuă până în Satul Cheia. La 50 m sud de indicator se află un panou informativ, iar la 100 m de coborât prin poiană înspre vest se află un spaţiu de campare amenajat. Tot aici se găseşte şi izvor.

Din dreptul indicatorului de la Pătrunsa traseul urcă prin fâneţe înspre nord, trece pe lângă o chilie şi ajunge în muchie în dreptul unei alte chilii, pentru ca după 15-20 minute de la plecarea din poiană să ajungem la baza unei stânci. Traseul o ocoleşte prin stânga şi ajunge după cca. 100 m în dreptul Casei de Piatră, o frumoasă arcadă decalcar între două stânci. Continuăm tot prin stânga stâncii până o ocolim şi ieşim din nou în muchie. După scurt timp de mers pe muchie ieşim din pădurea de fag în golul alpin. De aici direcţia se schimbă înspre vest. Dacă până aici poteca este clară, de aici încolo aceasta se pierde pe pantele înierbate ale Muntelui Albu. Marcajul este aplicat destul de des, însă pe stânci, uneori la nivelul solului. Ca punct de reper luăm crucea de lemn aflată pe un antevârf al muchiei din faţă. Urcăm oblic panta înierbată având în permanenţă crucea sus în dreapta până ajungem în muchie, în dreptul unor stânci ceva mai mari, loc de unde ni se deschide privelişte spre Curmătura Builei şi Vf. Ţucla. Din muchie traversăm în dreapta pe versant, pe lăsătorile oilor până ajungem într-un vâlcel abrupt şi pietros, în care regăsim poteca. Traversăm vâlcelul şi printr-o mică strungă intrăm pe o brână în valea ce coboară din Curmătura Builei. Coborâm până la firul văii, îl traversăm un pic mai sus de marginea pădurii de molid şi urcăm înspre vest prin dreapta unui vâlcel. Îl traversăm şi pe acesta si ajungem la un indicator unde întâlnim din nou traseul nr. 7 marcat cu cruce albastră. De aici până în Curmătura Builei (1450 m), cele două trasee urcă împreună: urcăm puţin, de data asta prin stânga vâlcelului, îl traversăm în dreptul unui izvor cu jgheaburi pt. adăpat animalele şi urcăm pe versant 15 minute înspre nord până la refugiul din Curmătura Builei, trecând pe lângă un alt izvor. În Curmătura Builei se află un refugiu dărăpănat şi o stână reconstruită recent, unde pot înnopta 5-6 persoane în perioada în care nu e ocupata de ciobani. Tot aici găsim şi un stâlp indicator ce marchează intersecţia cu traseul nr. 11, traseul de creastă marcat cu punct roşu.

Din Curmătura Builei coborâm 10 minute spre nord-vest de cealaltă parte a crestei şi ajungem la intersecţia cu traseul nr. 5 (indicator) în punctul numit La Troiţă. Aici se afla un mic refugiu închis pe trei laturi şi un izvor cu apă rece la baza unei stânci. De aici pornim înspre vest, pe potecă marcată şi cu triunghi roşu şi după 15 minute ajungem la o nouă intersecţie marcată cu stâlp indicator, de unde părăsim traseul nr. 5. Coborâm în dreapta pe un vechi drum abrupt de tractor în serpentine strânse prin pădurea tânără de fag. După 20 minute ajungem la firul văii, coborâm pe aceasta şi după 5 minute ajungem la un drum mai larg, înierbat. Pornim pe acesta în dreapta, pe versantul drept al văii, ocolim în dreapta muchia printr-o serpentină largă şi după 15 minute ajungem într-o altă vale, în dreptul unui observator (loc de adăpost pe vreme rea). Coborâm în continuare pe drum şi printr-o serpentină ajungem în vale, pe care o urmăm până în drumul principal din Valea Prislop (Costeşti). Ajungem în vale după ce trecem un pod închis cu barieră, în dreptul unei clădiri din lemn (centru de colectare fructe de pădure). Aici intersectăm traseul nr. 3 (indicator), marcat cu triunghi galben, care urcă din Pietreni pe Valea Costeşti. ■

Traseul nr. 7

Comuna Bărbăteşti (racord traseul 6) - **Valea Otăsăului** (comun cu traseul 8) - **Valea Bulzului** (racord traseul 6) - **Vf. Ţucla - Curmătura Builei** (racord traseele 6, 11)

Timp de mers:
- vara: 4 - 4 ½ h
- iarna: nu se recomandă pe porţiunea Valea Bulzului - Curmătura Builei

Locuri de adăpost:
Refugiul Curmătura Builei

Puncte de alimentare cu apă:
Valea Otăsăului, Curmătura Builei

Este un traseu care urcă din Satul Bărbăteşti în cresta Buila-Vânturarița, în partea mediană a acesteia: Curmătura Builei.

Traseul are ca punct de plecare Satul Bărbăteşti, mai exact capătul satului, în dreptul ultimelor case, din acelaşi punct cu traseele nr. 6 şi 8. Prima parte este comună cu traseul nr. 8. Prima parte a traseului este pe drumul forestier (3 km) de pe Valea Otăsăului. Parcurgându-l trecem mai întâi printr-o zonă cu poieni aflate de-o parte şi de alta a râului şi pe rând pe lângă: barieră, panou informativ, troiţă cu izvor şi amenajări ale unei captări de apă: bazine, filtre, decantor, baraj de captare. La capătul drumului forestier ajungem la o intersecţie şi confluenţă (Valea Pătrunsa cu Pârâul Mărului, care formează Otăsăul), unde se află o clădire a Schitului Pătrunsa, panou informativ şi stâlp indicator ce marchează desprinderea traseului nr. 8 care urcă pe muchie la Schitul Pătrunsa. Traseul continuă în stânga pe drumul forestier de pe Pârâul Mărului. După 20 minute ajungem la o nouă confluenţă (Pârâul Bulzului şi Pârâul Mărului), unde intrăm pe teritoriul Parcului Naţional Buila-Vânturarița (limita marcată cu pătrat roşu cu chenar alb). De la confluenţă traseul părăseşte valea şi urcă pe interfluviul dintre afluenţi, ieşind în poienile de la Piciorul Mărului. Urcăm prin poiană înspre nord până la pădure, de unde schimbăm direcţia înspre est pentru a traversa o vale în poienile Bulzului. Lăsăm în dreapta două adăposturi pastorale şi urcăm din nou înspre nord prin poiană. La scurt timp după ce trecem de un alt adăpost pastoral (stânga), ajungem la o intersecţia marcata cu stâlp indicator, unde întâlnim traseul nr. 6 marcat cu punct galben. Continuăm în dreapta 100 m (porţiune comună cu traseul nr. 6) până ajungem într-o muchie (stâlp indicator) în dreptul unei cruci albe din marmură. În faţă se văd chiliile de la Schitul Pătrunsa. Aici părăsim traseul nr. 6 care merge la schit şi urcăm în stânga pe muchie, prin poiană, pe marginea pădurii de fag. După 10 minute de urcat ajungem în partea superioară a poienii, intrăm în pădurea de fag şi ajungem într-un mic vârf împădurit din care coborâm uşor până în valea din dreapta, la baza stâncilor. Continuăm pe la baza stâncilor ocolindu-le prin dreapta şi urcăm în serpentine pe versantul vestic al văii ce coboară din Curmătura Builei.

După 20 minute de urcuş intersectam valea şi mai urcăm 10 minute pe aceasta, până ieşim din pădure sub abruptul impresionant al Vârfului Ţucla. De aici urcăm în stânga printre molizi, pe lângă un vâlcel şi ajungem la stâlpul indicator care marchează intersecţia cu traseul nr. 6. De aici până în Curmătura Builei (1450 m), cele două trasee urcă împreună: urcăm puţin, de data asta prin stânga vâlcelului, îl traversăm în dreptul unui izvor cu jgheaburi pt. adăpat animalele şi urcăm pe versant 15 minute înspre nord până la refugiul din Curmătura Builei, trecând pe lângă un alt izvor. În Curmătura Builei se află un refugiu dărăpănat şi o stână reconstruită recent, unde pot înnopta 5-6 persoane în perioada în care nu e ocupata de ciobani. Tot aici găsim şi un stâlp indicator ce marchează intersecţia cu traseul nr. 11, traseul de creastă marcat cu punct roşu. ■

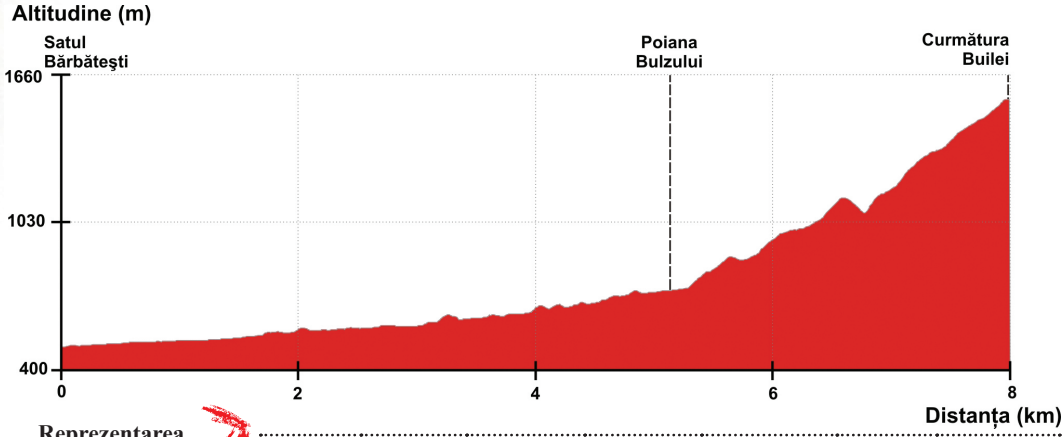

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
8.33	499.1	1552.3	1552.6	1053.9	1276.7	-223.5

Traseul nr. 8

Comuna Bărbătşti (racord traseul 6) - **Valea Otăsăului** (comun cu traseul 7) - **Schitul Pătrunsa** (racord traseul 6) - **Schitul Pahomie** (racord traseele 9, 10) - **Valea Comarnice - Valea Cheia** (racord cu traseul 12, apoi comun) - **Schitul Iezer - Satul Cheia**

Timp de mers:
- vara: 6 ½ - 7 ½ h
- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:
Schitul Pătrunsa, Schitul Pahomie, Schitul Iezer

Puncte de alimentare cu apă:
Valea Otăsău, Schiturile Pătrunsa ,Pahomie, Iezer

Traseul face legătura între două din satele de la poalele Builei: Cheia şi Bărbăteşti, trecând pe la 3 dintre schiturile din zonă: Pătrunsa, Pahomie şi Iezer. Este un traseu care nu prezintă dificultăţi, fiind în mare parte axat pe drumuri forestiere, putând fi parcurs fără probleme şi iarna.

Traseul are ca punct de plecare Satul Bărbăteşti, mai exact capătul satului, în dreptul ultimelor case, din acelaşi punct cu traseele nr. 6 şi 7. Prima parte este comună cu traseul nr. 7. Prima parte a traseului este pe drumul forestier (3 km) de pe Valea Otăsăului. Parcurgându-l trecem mai întâi printr-o zonă cu poieni aflate de-o parte şi de alta a râului şi pe rând pe lângă: barieră, panou informativ, troiţă cu izvor şi amenajări ale unei captări de apă: bazine, filtre, decantor, baraj de captare. La capătul drumului forestier ajungem la o intersecţie şi confluenţă (Valea Pătrunsa cu Pârâul Mărului, care formează Otăsăul), unde se află o clădire a Schitului Pătrunsa, panou informativ şi stâlp indicator ce marchează desprinderea traseului nr. 7 care urcă în Curmătura Builei.

Urcăm pe interfluviul dintre cele două văi, pe poteca abruptă de pe muchie. După 15 minute trecem de pe muchie pe versantul vestic şi ajungem la o mică şa de unde coborâm uşor pe versantul estic. Urcăm în 15 minute într-o mică şa unde se află amenajat un loc de odihnă, apoi urcăm din nou, mai întâi pe muchie, apoi pe versantul estic. Ieşim din nou în muchie într-un alt loc amenajat pentru odihnă şi după alte 15 minute ajungem în Poiana Pătrunsa (980 m), în dreptul unui panou informativ. De aici, la 100 m de coborât prin poiană înspre vest se află un spaţiu de campare amenajat. Tot aici se găseşte şi izvor. 50 m mai sus de panou se află stâlpul indicator ce marchează intersecţia cu traseul nr. 6 marcat cu punct galben, ce urcă în creastă la Curmătura Builei. De la intersecţie pornim înspre est, printre chilii, trecem de biserica nouă, de clădirile principale şi biserica veche şi ajungem la o troiţă cu izvor. Continuăm înspre est, traversăm o vale, urcăm în muchia marcată cu o cruce, coborâm în valea următoare unde întâlnim o altă troiţă cu izvor, urcăm din nou prin fâneţe până ajungem la marginea pădurii în dreptul unei troiţe de lemn. De aici poteca intră în pădure şi după traversarea unei alte văi ajungem la capătului drumului forestier. De aici coborâm în stânga pe drum, care coincide cu limita Parcului Naţional Buila-Vânturarița (marcată cu pătrat roşu în chenar alb) până în vale la o rampă de încărcat buşteni, unde întâlnim o troiţă. De aici drumul devine mult mai bun, pe curbă de nivel şi după jumătate de oră ajungem la Schitul Pahomie (820 m), având în permanenţă în stânga priveliştea abruptului sud-estic al crestei. În dreptul ultimei curbe, până a ajunge la schit, întâlnim intersecţia cu traseul nr. 9, marcat cu punct albastru, care urcă în creastă în Şaua Ştevioara. Tot aici se află şi izvor. Înainte de a coborî la schit trecem pe lângă un panou informativ şi un spaţiu de campare.

De la schit continuăm să coborâm pe drumul forestier, trecem de cascada Izvorului Frumos şi de intersecţia cu traseul nr. 10 marcat cu punct galben care urcă în creastă în Curmătura Oale şi ajungem după 3 km în Valea Cheia (680 m), intersecţie unde se află o troiţă, panou informativ şi stâlp indicator (intersecţia cu traseul nr. 12 marcat cu triunghi albastru care urcă pe Valea Cheia). De aici până în sat traseul este comun cu traseul nr. 12. De la intersecţie coborâm pe vale şi ajungem după 9 km în Satul Cheia, trecând pe rând printr-un scurt defileu săpat de Râul Cheia în conglomerate, de Văile Cracul Tisei, Valea Lupului şi Călăuzul Mare, afluenţi de dreapta ai Râului Cheia. La 3 km de sat ajungem la Schitul Iezer, după ce trecem de un canton silvic şi încă o cabană. ■

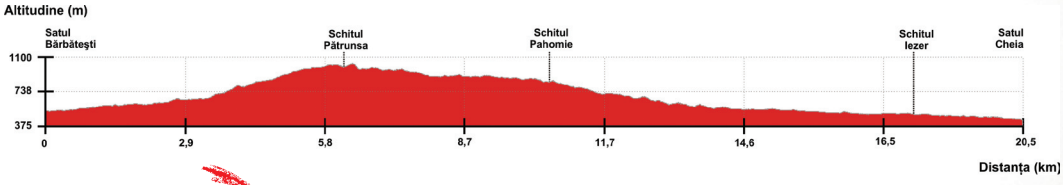

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
21.41	532.3	443.1	1031.4	588.2	1636.0	-1725.2

Traseul nr. 9

Schitul Pahomie (racord traseele 8, 10) - **Stâna Ştevioara - Muchia Frumoasă - Şaua Ştevioara** (racord traseul 11)

Timp de mers:
- vara: 4 - 4 ½ h
- iarna: interzis pe porţiunea Stâna Ştevioara - Şaua Ştevioara

Locuri de adăpost:
Schitul Pahomie, Stâna Ştevioara

Puncte de alimentare cu apă:
Schitul Pahomie, Stâna Ştevioara

Traseul este unul dificil, prin diferenţa mare de altitudine ce trebuie urcată (aproape 1000 m) şi prin traversarea unor porţiuni expuse în partea superioară, iarna fiind interzis în porţiunea de gol alpin.

De la Schitul Pahomie pornim pe drumul forestier înspre Pătrunsa până ajungem la un izvor, unde găsim stâlpul indicator ce marchează intrarea în traseu.

Traseul spre culme este foarte accidentat, uneori căpătând aspect alpin. Din punctul de ramificaţie urcăm cca. 15 minute prin pădurea tânără de fag spre Muchia Frumoasă. Ajungem într-o rarişte de unde coborâm uşor la dreapta, până la baza stâncilor. Traversăm un vâlcel, apoi trecem printr-o mică şa împădurită şi coborâm într-un vâlcel sec, dar cu vegetaţie abundentă, pe care urcăm asiduu mai mult de jumătate de oră, până în partea superioară a acestuia. Traversăm versantul în dreapta până în partea superioară a vâlcelului vecin şi după încă jumătate de oră ajungem la limita pădurii. Intrăm în poiana unde se află o stână veche şi una recent construită, în spatele căreia găsim şi un bazin în care se adună apa unui mic izvor. De la stână pornim în stânga şi după 5 minute de urcat printre fagii seculari ajungem la golul alpin. Urcăm pe vale înspre vest, având în stânga pădure de molizi şi în dreapta abruptul Vânturariţei şi Vioreanului. După 30-40 minute de urcuş greu ajungem în muchie. De aici continuăm urcuşul în dreapta, mai întâi pe muchie, apoi prin dreapta acesteia si din nou pe muchie, până ieşim în jumătate de oră pe un platou la poalele Vârfului Vânturariţa. De aici schimbăm direcţia de mers înspre nord-vest şi ajungem după 15 minute în creastă în Şaua Ştevioara (1790 m), unde întâlnim stâlp indicator ce marchează intersecţia cu traseul nr. 11, traseul crestei principale, marcat cu punct roşu. ■

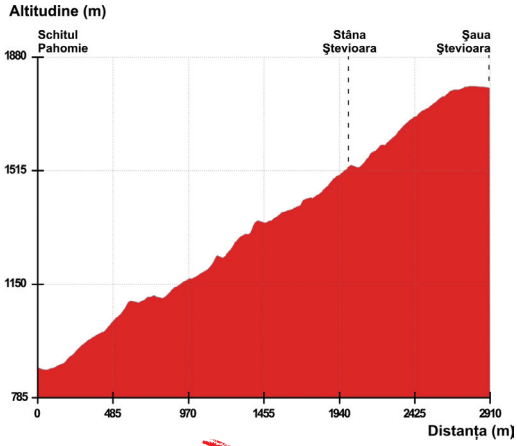

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
3.14	880.6	1782.2	1786.5	911.7	957.6	-56.0

Traseul nr. 10

Schitul Pahomie (racord traseele 8, 9) - **Stâna Oale** - **Curmătura Oale** - (racord cu creasta Buila-Vânturarița) - **Curmătura Comarnice** (racord traseele 5, 17)

Timp de mers:
- vara: 4 - 5 h
- iarna: interzis pe porțiunea Stâna Oale - Curmătura Oale

Locuri de adăpost:
Schitul Pahomie, Stâna Oale

Puncte de alimentare cu apă:
Schitul Pahomie, Stâna Oale, Izvorul Comarnice

Traseul face legătura dintre versantul nord-vestic şi cel sud-estic al crestei Masivului Buila-Vânturarița.

Traseul este unul dificil, prin diferența mare de altitudine ce trebuie urcată (aproape 1000 m) şi prin traversarea unor porțiuni expuse în partea superioară, iarna fiind interzis în porțiunea de gol alpin.

De la Schitul Pahomie coborâm pe drumul forestier spre Cheia, trecem de Izvorul Frumos şi după 100 m ajungem la indicatorul ce marchează punctul de plecare în traseu. Urcăm prin rarişte înspre est până în muchie, unde se află în curs o exploatare forestieră. De aici schimbăm direcția şi urcăm spre nord pe muchie. După 10 minute depăşim exploatarea şi intrăm în pădurea bătrână de fag. Traversăm înspre dreapta câteva vâlcele seci, apoi urcăm accentuat pe o vale cu vegetație bogată şi ajungem după două ore de la plecare la stâna Oale (o clădire veche şi una nouă). De la stână urcăm înspre nord, intrăm în pădure şi într-o mică şa găsim un izvor. De la izvor urcăm din nou în dreapta şi ajungem într-o vale cu păşune, înconjurată de pădure. Urcăm pe vale, mai întâi prin partea dreaptă, pe marginea pădurii, apoi direct pe firul văii, până într-o zonă cu grohotiş în care valea se îngustează. Traversăm valea în dreapta şi intrăm în pădurea de molid. De aici poteca este mult mai clară. Urcăm înspre nord-est, traversăm câteva mici văi şi ieşim după 40 minute în creasta principală în Curmătura Oale (1450 m), unde se află stâlp indicator marcând intersecția cu traseul nr. 11, marcat cu punct roşu.

Din curmătură coborâm în stânga pe versantul nord-vestic al crestei prin pădure. După cca. 30 minute de coborâre ajungem la un izvor şi după alte 10 minute de urcare ajungem în Poiana Comarnice, punct terminus al traseului. Aici se află stâlp indicator marcând intersecția cu traseul nr. 5, marcat cu triunghi roşu şi traseul nr. 17, marcat cu bandă albastră. În două ore se coboară la Cabana Cheia. ■

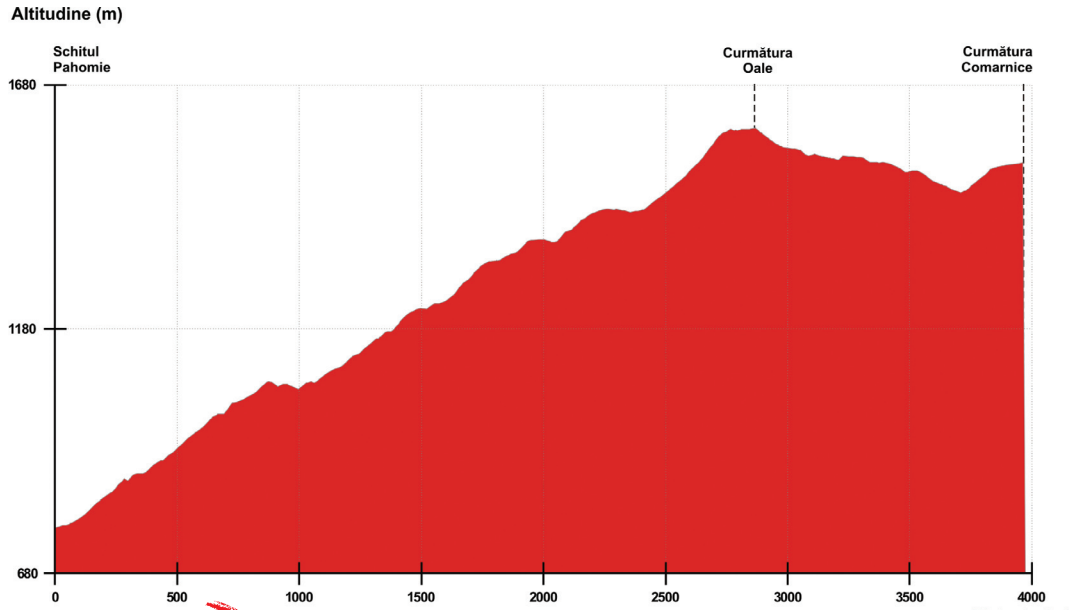

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
4.18	773.7	1521.5	1591.3	817.5	937.0	-189.3

Traseul nr. 11

Valea Prislop (Izvorul Priboi) (racord traseul 3) - **Muntele Cacova** (racord traseul 5) - **Vârful Piatra** (1643 m) - **Curmătura Builei** (racord traseele 6, 7) - **Vârful Vânturarița Mare** (1885 m) - **Curmătura Oale**

Timp de mers:
- vara: 7 - 8 h
- iarna: interzis

Locuri de adăpost:

dăpostul de la Izvorul Priboiului, Refugiul Curmătura Builei

Puncte de alimentare cu apă:
Izvorul Priboiului, Curmătura Builei

Este traseul crestei principale a crestei Masivului Buila-Vânturarița, traseu cu grad sporit de dificultate, cu diferență de nivel de urcat de peste 1000 m, interzis iarna datorită parcurgerii unor porțiuni foarte expuse.

Traseul pornește din Valea Prislop (Costești), amonte de Izvorul Priboiului (adăpost, izvor, panou informativ). Începem urcușul ușor, pe un drum vechi de tractor, mai întâi prin pădure de molid și pin, apoi prin pădurea de fag. După cca., 30 minute ajungem la un platou de unde urcăm pe versantul din dreapta până la un izvor. Aici drumul se pierde și urcăm o porțiune mai abruptă prin stânga izvorului. După această porțiune regăsim vechiul drum care ne scoate în 30 minute sub stâncile de pe versantul nord-vestic al Muntelui Cacova. Ieșim în creastă în punctul unde întâlnim un stâlp indicator ce marchează intersecția cu traseul nr. 5 marcat cu triunghi roșu, care urcă din satul Pietreni. În vale se văd 3 stâne, de la dreapta la stânga: Cacova lângă o dolină cu un mic lac, La Văcărie și Piatra lângă o dolină mai mare, de asemenea cu lac. De aici traseul merge numai pe creastă, linia abruptului fiind principalul element de orientare. Marcajele sunt făcute pe stânci, de multe ori la nivelul solului, iar cărarea pe cea mai mare parte a crestei nu este vizibilă.

De aici traseul merge pe creastă în direcția nord-est. Urcăm pe Muntele Cacova și după 10 minute ajungem la o nouă intersecție, de unde ne despărțim de traseul nr. 5, care coboară pe versantul nord-vestic al crestei, pentru a ajunge la Cabana Cheia. După alte 10 minute de urcat pe Culmea Pleșuvă ajungem în Vârful Cacova, de unde coborâm într-o șa care marchează limita dintre munții Cacova și Piatra. Continuăm urcușul în aceeași direcție și după 30 minute ajunge pe Vârful Piatra (1643 m), de unde ni se deschide priveliște spre Vf. Buila. Dincolo de adâncul Văii Costești se înalță șirul plaiurilor sudice ale Căpățânii: munții Zănoaga și Netedu, apoi culmile înalte Zmeuretul și Lespezi. Spre sud se văluresc la nesfârșit dealurile subcarpatice. Din vârf traseul continuă pe creasta pietroasă, spre nord, în lungul marilor abrupturi. După aproape 5 min. ajungem la marginea unei mari rupturi de pantă, care barează calea din trei părți: în stânga, înainte și în dreapta, prăpăstii adânci lasă impresia că ne înfundăm. Cam la 150 m în adânc, spre Curmătura Buila, se vede o construcție părăginită de bârne la marginea pădurii - refugiul Curmătura Builei (Refugiul Popii), transformat vara în stână - și o stână recent reconstruită. Ca să coborâm până acolo trebuie să alegem una din cele două variante prin hornuri, numite de către ciobani hududăuri, bucinișuri sau hoage. Cel mai accesibil dintre hornuri este cel vestic, numit „Bucinișul Mare". Poteca reapare abia în buza superioară a hududăului și ▸

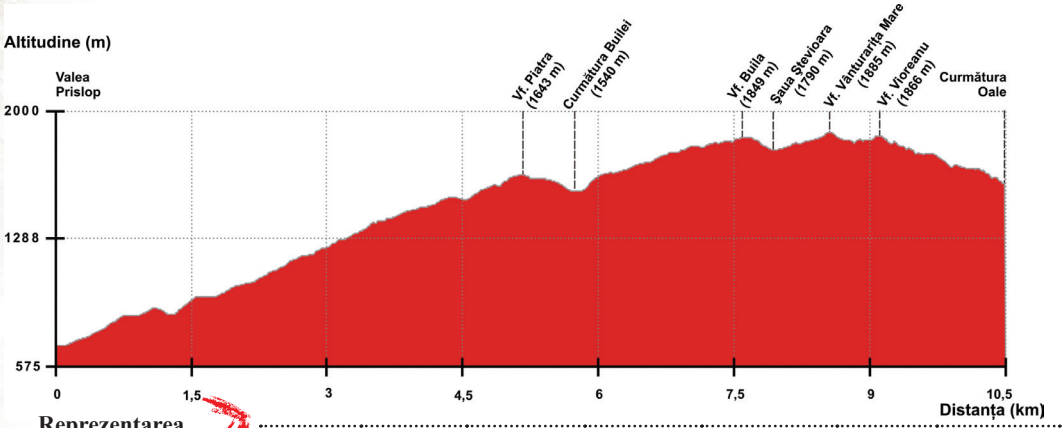

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
8.88	689.7	1879.6	1880.8	1191.1	1461.1	-271.2

se lasă între pereți până jos, unde hududăul se lățește pe panta ierboasă și debușează pe culmea îngustă a Curmăturii Builei (1540 m). Aici se află un stâlp indicator la intersecția cu traseul nr. 6 marcat cu punct galben care urcă din Bărbătești pe la Schitul Pătrunsa și traversează creasta coborând în Valea Costești și traseul nr. 7 marcat cu cruce albastră, ce urcă din Bărbătești.

De la refugiu, poteca urcă pieptiș prin poiană spre nord-est. După 15 min. prin pădure ea coteşte la dreapta, spre gol, la marginea căreia traversează o mică strungă prin care se iese în Muntele Albu. Spre sud-vest se deschide priveliște către Claia Țucla, pereții hornurilor și Vârful Piatra. Din strungă, direcția de mers se schimbă spre stânga, poteca apropiindu-se din nou de creastă. Răzbind pe platoul Muntelui Albu, poteca se răsfiră în fire greu de urmărit. Pe stânga, pe măsură ce urcăm paralel cu creasta, se adânceşte un mic canion relativ adânc, prelungit până sub streaşina Vârfului Buila (1849 m). Urcăm până atingem din nou creasta în vârf. Spre nord-est, muchia de calcar devine din ce în ce mai accidentată, iar piscurile tot mai ascuțite. În imediata vecinătate se ridică Vârful Ştevioara cu profil triunghiular, despărțit de Buila printr-o şa înaltă (circa 1780 m). La baza pereților, dincolo de pânzele de grohotiș, se zăreşte Poiana de Piatră Din Vârful Ştevioara urmează o coborâre destul de rapidă printre jnepeni până în şaua nordică, Şaua Ştevioara (1790 m). Aici se află un indicator marcând capătul traseului nr. 9 marcat cu punct albastru, care urcă în creastă de la Schitul Pahomie.

Din Şaua Ştevioara se urcă în 30 minute Vârful Vânturarița Mare (1885 m), cel mai interesant, accidentat și mai înalt din masiv. Aici se află un stâlp indicator care ne arată că traseul de creastă continuă înspre nord-est, dar ne avertizează că traseul este periculos și închis. Porțiunea până în Curmătura Oale (intersecția cu traseul nr. 10, marcat cu punct galben) se poate parcurge în cca. 3 ore, dar este recomandată numai turiștilor experimentați. Traseul nu este remarcat, prezintă dificultăți de orientare prin desele schimbări de direcție de-o parte și de alta a crestei, prezintă câteva pasaje expuse, coborâri pe hornuri înclinate, zone înjnepenite.

Se recomandă pt. acest traseu solicitarea unui ghid la administrația parcului. ■

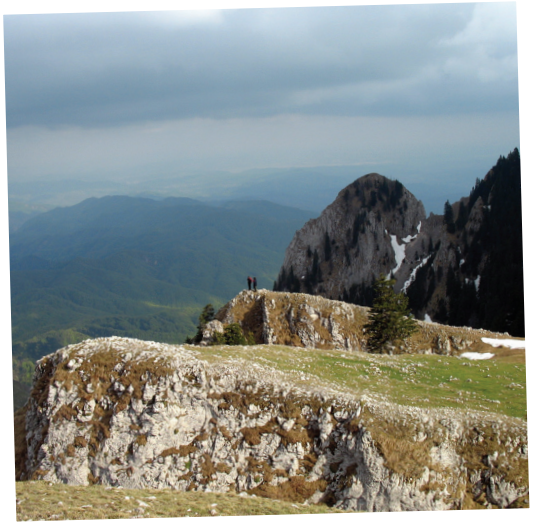

Traseul nr. 12

Satul Cheia - Schitul Iezer - Valea Cheia (comun cu traseul 8) - **Cantonul Silvic Comarnice** (racord cu traseul 13) - **Cabana Cheia** (pe Brâna Caprelor) (racord traseele 5, 13, 14, 15, 17, 18)

Timp de mers:
- vara: 4 - 5 h
- iarna: interzis pe Brâna Caprelor

Locuri de adăpost:
Schitul Iezer, Cantonul Silvic Codric, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:
Schitul Iezer, Cantonul Silvic Codric

Traseul face legătura dintre Satul Cheia şi versantul nord-vestic al crestei. Este un traseu uşor în prima parte, pe drum forestier, dar cu grad sporit de dificultate în partea finală, când trebuie parcursă Brăna Caprelor, traseu cu multe porţiuni expuse, interzis iarna. Se recomandă ca această porţiune să fie parcursă doar de turişti experimentaţi, pentru restul existând varianta mai lungă dar mult mai uşoară a traseului nr. 13, marcat cu cruce galbenă, care ajunge la Cabana Cheia pe drumul forestier.

Traseul începe din Satul Cheia, unde se află un stâlp indicator. Pe o porţiune de 9 km pe drumul forestier, traseul este comun cu traseul nr. 8, marcat cu cruce roşie ce merge în Satul Bărbăteşti pe la schiturile Pahomie şi Pătrunsa. După 3 km de la plecare ajungem la Schitul Iezer, apoi lăsăm pe rând în stânga o cabană, un canton silvic şi văile Călăuzul Mare, Valea Lupului şi Cracul Tisei şi ajungem după 9 km la intersecţia cu drumul spre Schitul Pahomie, de unde ne despărţim de traseul nr. 8 marcat cu cruce roşie. Aici se află o troiţă, un panou informativ şi un stâlp indicator.

Continuăm pe drumul forestier de pe Valea Cheia, trecem de nişte ruine ale unor clădiri şi de o intersecţie cu un drum forestier care vine din stânga (Valea Neagră), punct de unde intrăm în Parcul Naţional Buila-Vânturariţa (limita marcată cu pătrat roşu cu chenar alb) şi după 4 km ajungem la un stâlp indicator, de unde traseul părăseşte drumul forestier. Înainte pe drum continuă traseul nr. 13, marcat cu cruce galbenă.

De la intersecţie urcăm în stânga în pădure şi ajungem într-un mic platou, în dreptul Cantonului Silvic Codric. Urcăm în stânga pe muchie, prin exploatarea forestieră şi în 30 minute ajungem la baza stâncilor. De aici schimbăm direcţia de mers înspre dreapta, pe curbă de nivel. După 10 minute ieşim într-o rarişte, de unde ▶

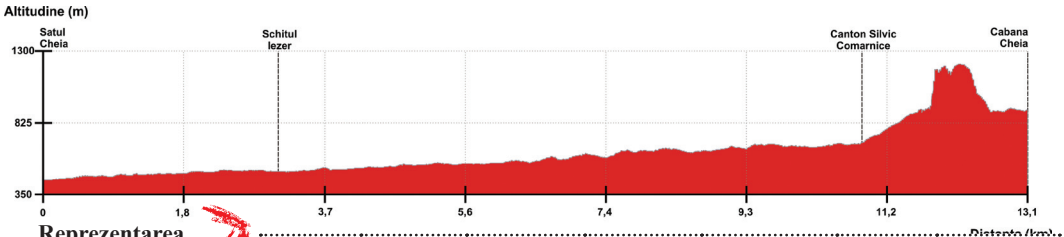

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
14.31	442.9	909.3	1216.6	773.7	1664.4	-1198.0

▸ începe traseul pe Brâna Caprelor. Acesta mai întâi urcă printr-o zonă cu grohotiş de la baza peretelui calcaros şi apoi prin pădure până într-o muchie. Dacă urcăm 20 m în dreapta ajungem într-un pisc de unde ni se deschide priveliştea asupra Cheilor Cheii dar şi asupra masivelor Cozia şi Narăţ. Poteca firavă continuă prin pădure pe la baza peretelui, traversează o zonă expusă fără vegetaţie, reintră în pădure printr-un aluniş, apoi coboară printr-o zonă mai abruptă şi mai periculoasă cu rădăcini ca puncte de sprijin. Continuăm pe brâna îngustă având din loc în loc ca sprijin molizi şi mesteceni şi după 30-40 minute de la intrarea pe Brâna Caprelor ajungem la un alt punct de belvedere, de unde vedem întregul sector de chei. De aici coborâm în stânga pentru a traversa un vâlcel abrupt cu grohotiş, ne înscriem după traversare pe lângă peretele din stânga şi coborâm în serpentine scurte până aproape de nivelul râului. Traversăm un vâlcel cu grohotiş, apoi o zonă cu blocuri mari de calcar prăbuşite şi coborâm până în apropierea cascadelor râului. De la râu începem din nou să urcăm, strecurându-ne printre şi pe sub blocuri imense de calcar, până ajungem la zona unde râul se domoleşte, semn că am străbătut cheile şi zona cu calcare. De aici poteca devine vizibilă şi continuă pe malul râului prin pădure. Ocolim Santinela Cheii, trecem un izvor şi după 10 minute prin pădure ajungem la Cabana Cheia, situată pe malul stâng al Pârâului Comarnice, înconjurata de formaţiuni calcaroase: Muntele Stogu în nord-est, Masivul Stogşoare în est, Claia Strâmbă şi Santinela Cheii în sud. ■

Traseul nr. 13

Cantonul Silvic Codric (racord cu traseul 12) - **Şaua La Lac** (racord traseele 14, 15, 19, apoi comun cu traseele 14 şi 15) - **Şaua Stogşoare** (tunel) - drum **Cabana Cheia** (racord traseele 5, 12, 14, 15, 17, 18)

Timp de mers:
- vara: 2 - 2 ½ h
- iarna: 3 - 4 h

Locuri de adăpost:
Cantonul Silvic Codric (Comarnice), Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:
Cantonul Silvic Codric (Comarnice), Şaua La Lac, Cabana Cheia

Este un traseu turistic de legătură, între Valea Cheia şi Cabana Cheia, pe drumul forestier.

De la intersecţia cu traseul nr. 13 marcat cu triunghi albastru care urcă pe Brâna Caprelor spre Cabana Cheia, continuăm pe drumul forestier de pe vale. După 200 m ajungem la intersecţia cu un mic drum de tractor care duce în stânga la Cantonul Silvic Codric, iar după alţi 500 ajungem la ieşirea râului Cheia din chei. Trecem podul în dreapta şi părăsim valea Cheia urcând pe versantul estic. După 2,5 km şi două serpentine ajungem la un izvor şi apoi în Şaua La Lac (820 m), importanţă intersecţie de trasee. Aici vin din dreapta de pe muchie, 3 trasee dinspre Băile Olăneşti: traseul nr. 14 marcat cu bandă albastră, care urcă pe Valea Olăneşti şi ajunge la Cabana Cheia, traseul nr. 15 marcat cu cruce roşie, care urcă pe interfluviul dintre văile Cheia şi Olăneşti şi ajunge la Cabana Cheia şi traseul nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă pe interfluviul dintre văile Cheia şi Olăneşti şi ajunge în creasta principală a Munţilor Căpăţânii. Acest din urmă traseu se desprinde spre Muntele Stogu tot în Şaua La Lac, dar 50 m mai sus, chiar în curba drumului (stâlp indicator).

Traseul nostru continuă pe drumul forestier împreună cu traseele nr. 14 şi 15 şi după o serpentină largă, de 3 km ajunge la tunelul de 200 m care străbate creasta calcaroasă spre versantul nord-vestic pe sub Curmătura Stogşoare. În partea dinspre sud a tunelului este amenajat un spaţiu de campare şi este amplasat un panou informativ. Trecem tunelul şi la 200 m de la ieşire întâlnim o intersecţie marcată cu stâlp indicator, de unde traseele nr. 14 şi 15 coboară direct la Cabana Cheia, pe o scurtătură prin pădure. Continuăm pe drumul forestier, coborâm 2 km până ajungem la râu iar cu 500 m înainte de râu intersectăm traseul nr. 18 marcat cu triunghi galben care urcă de la Cabana Cheia în creasta principală a Munţilor Căpăţânii. De la intersecţie cele două trasee merg împreună până la cabană, la care ajungem după 1,5 km şi după ce traversăm râul de 3 ori. Înainte de ultima traversare regăsim traseele nr. 14 şi 15, intersecţie marcată cu stâlp indicator. ■

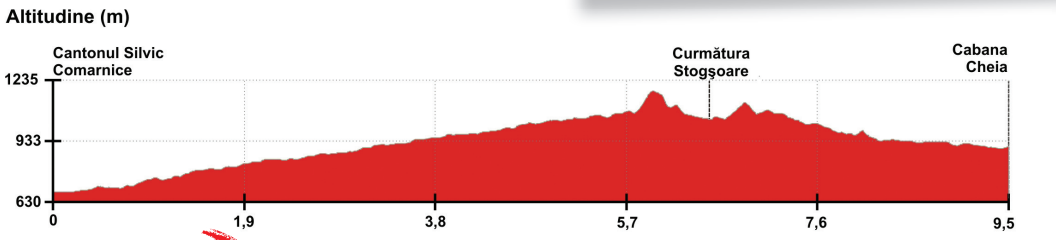

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
9.74	679.2	909.3	1180.3	503.3	849.2	-621.9

Traseul nr. 14

Băile Olăneşti - Valea Olăneşti - Cantonul Silvic Mânzu (comun cu traseul 16) - **Şaua Prislopel** (racord cu traseele 15, 19, apoi comun) - **Şaua La Lac** (racord cu traseul 13, apoi comun) - **Curmătura Stogşoare** - **Cabana Cheia** (racord traseele 5, 12, 13, 17, 18)

Timp de mers:
- vara: 6 - 6 ½ h
- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:
Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu, Adăpost Şaua Prislopel, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:
Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu, Şaua La Lac, Cabana Cheia

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olăneşti şi Parcul Naţional Buila-Vânturariţa.

Este un traseu lejer, fără dificultăţi deosebite (în cea mai mare parte este pe drumuri forestiere), fără prea mari diferenţe de nivel, care poate fi parcurs atât vara, cât şi iarna.

Traseul porneşte din centrul staţiunii (430 520 m) pe şoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajunge în dreptul taberei şi cabanei Comanca. Înainte de podul de peste Râul Olăneşti întâlnim indicatorul care marchează intersecţia cu traseele nr. 15 marcat cu cruce roşie şi nr. 19 marcat cu cruce albastră, care urcă pe interfluviul dintre râurile Olăneşti şi Cheia. Trecem podul şi continuăm pe drumul forestier de pe Valea Olăneştiului. Traseul este comun până la Cantonul Silvic Mânzu cu traseul nr. 16, marcat cu triunghi galben. Trecem de o staţie de captare apă şi ajungem după 1 km în poienile de la Comanca, unde se află o biserică şi câteva cabane. Trecem râul şi după 500 m ajungem la Cantonul Silvic Comanca (panou informativ). Înainte de confluenţa cu Valea Radiţa, la care ajungem după încă 2 km, drumul pătrunde în cheile mijlocii ale Văii Olăneşti. După confluenţă valea este strâmtă şi din nou apar chei. Trecând pe malul stâng, drumul însoţeşte râul cu numeroase cascade. Trecem de Muntele Alionte, care trimite un pinten abrupt, silind râul să se răsucească. După 6 km de la confluenţă ajungem la Cantonul Silvic Mânzu (710 m), unde traseele se despart (stâlp indicator), traseul nr. 16 marcat cu triunghi galben continuând pe Valea Olăneşti.

De la Cantonul Silvic Mânzu părăsim drumul forestier de pe Valea Olăneştiului, traversăm râul 20 m aval de canton şi urcăm spre vest pe versantul Plaiului Prislopel, prin pădurea de molid. Ocolim pe la nord o pepinieră, după care ne continuăm urcarea, paralel cu firul izvorului Prislopel, mai întâi pe versant, apoi pe o muchie, iar după un sfert de oră ajungem în culmea care separă văile Olăneşti şi Cheia, în Şaua Prislopel (800 m). Aici se află un mic adăpost şi un stâlp indicator care marchează intersecţia cu traseele nr. 15 marcat cu cruce roşie şi nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă din Băile Olăneşti pe interfluviu şi merg la Cabana Cheia (comun de aici cu traseul nostru), respectiv în culmea principală a Munţilor Căpăţânii (comun de aici cu traseul nostru până În Şaua La Lac). Tot aici întâlnim şi limita Parcului Naţional Buila-Vânturariţa, care până în Şaua La Lac este comună cu traseele turistice, marcată cu pătrat roşu cu chenar alb.

Din Şaua Prislopel schimbăm direcţia de mers înspre nord, urcăm pe marginea unei poieni până într-un mic vârf, apoi ne continuăm drumul pe muchie, spre Muntele Sterpu, având în stânga păduri bătrâne de fag, iar în dreapta păduri tinere, uneori lăstărişuri. După 30 minute ajungem la un drum de tractor, şi după încă 5 minute de mers pe acesta ajungem în Şaua La Lac (820 m), unde ne intersectăm cu drumul care urcă pe Valea Cheia (traseul nr. 13, marcat cu cruce galbenă).

Din Şaua La Lac, traseul nostru este comun cu traseul nr. 13 marcat cu cruce galbenă (vezi descriere) şi cu traseul nr. 15, marcat cu cruce roşie. ■

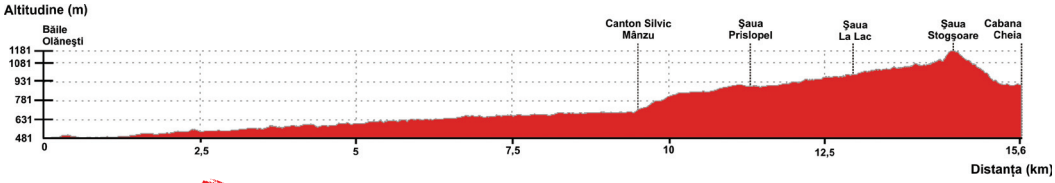

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
15.06	485.3	909.3	1181.2	700.7	1574.5	-1182.1

Traseul nr. 15

Băile Olăneşti - Plaiul Piatra Tăiată - Şaua Prislopel (racord cu traseul 14, apoi comun cu traseele 14 şi 19) - **Şaua La Lac** (racord cu traseul 13) - **Curmătura Stogşoare - Cabana Cheia** (racord traseele 5, 12, 14, 17, 18)

Timp de mers:
- vara: 6 - 7 h
- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:
Adăpost Şaua Prislopel, Cabana Cheia

Puncte de alimentare cu apă:
Şaua La Lac, Cabana Cheia

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olăneşti şi Parcul Naţional Buila-Vânturariţa.

Este un traseu lejer, fără dificultăţi deosebite, fără prea mari diferenţe de nivel, care poate fi parcurs atât vara, cât şi iarna.

Traseul este numai pe culme, pe interfluviul dintre râurile Cheia şi Olăneşti.

Traseul porneşte din centrul staţiunii (430 - 520 m) pe şoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajungem în dreptul taberei şi cabanei Comanca. Înainte de podul de peste Râul Olăneşti întâlnim indicatorul care marchează intersecţia cu traseele nr. 14 marcat cu bandă galbenă şi nr. 16 marcat cu triunghi galben, care urcă pe Valea Olăneşti. Traseul este comun cu traseul nr. 19 marcat cu cruce albastră, până în Şaua La Lac.

De la intersecţie urcăm în stânga, pe drumul spre Satul Gurguiata, pentru ca în dreptul primului stâlp de curent electric să-l părăsim şi să urcăm în dreapta pe muchie. Urcăm pe aceasta, având în dreapta versanţii cu păduri de fag ai Văii Olăneşti şi în stânga o pădure de stejar (în exploatare). După 30 minute ajungem într-o culme, de unde coborâm până în valea din dreapta, urcăm pe firul acesteia şi în curând ajungem într-o poiană, în Şaua Gurguiata (775 m), în dreptul unei troiţe. La 50 m înainte de a ieşi din pădure întâlnim un izvor.

În şa se poate ajunge şi pe alte două variante: pe drumul care porneşte din locul indicatorului sau pe poteca ce urcă din dreptul izvorului nr. 24. Din şa, dacă urmăm drumul, ajungem în două ore la Schitul Bradu.

Din şa, traseul urmează drumul pe liziera pădurii 100 m, după care intrăm pe o cărare printre două garduri îndreptându-ne spre nord. Reintrăm în pădure şi urcăm pe muchia împădurită, având în stânga şi dreapta poienile din Gurguiata. Urcăm pe muchie, pe cărarea largă, mai întâi prin pădurea de fag, apoi printr-o plantaţie de molid şi ajungem la o troiţă veche în Muntele Gurguiata (875 m). Continuăm traseul pe muchie şi urcăm spre nord, cu mici urcuşuri şi coborâşuri, trecem prin stânga Pietrelor lui Bot (un vârf din gresii împădurit cu pini), apoi urcăm şi coborâm succesiv Muntele Fântânele, Plaiul Piatra Tăiată, Muntele Alionte şi Vârful Genunchiul Calului (930 m). Din vârfurile acestora, ni se dezvăluie printre arbori una dintre cele mai spectaculoase imagini ale crestei sudice a Masivului Buila-Vânturariţa. Din Vârful Genunchiul Calului coborâm constant prin pădure până la adăpostul din Şaua Prislopel.

Din Şaua Prislopel, traseul nostru este comun cu traseul nr. 14 marcat cu bandă galbenă. ■

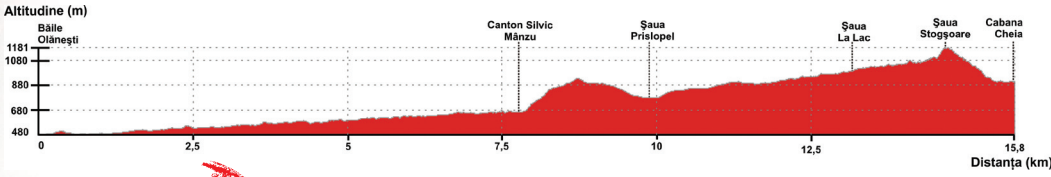

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
15.28	485.2	909.3	1180.5	700.1	1649.2	-1265.2

Traseul nr. 16

Băile Olăneşti - Valea Olăneşti - Cantonul Silvic Mânzu (comun cu traseul 14) - **Cheile Olăneşti - Vf. Folea**

Timp de mers:
- vara: 6 - 7 h
- iarna: 8 - 9 h

Locuri de adăpost:
Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu, Stâna Folea, Stâna Bătrână

Puncte de alimentare cu apă:
Canton Silvic Comanca, Canton Silvic Mânzu

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olăneşti şi Parcul Naţional Buila-Vânturariţa.Este un traseu lejer, fără dificultăţi deosebite (în cea mai mare parte este pe drumuri forestiere), fără prea mari diferenţe de nivel, care poate fi parcurs atât vara, cât şi iarna.

Traseul porneşte din centrul staţiunii (430 - 520 m) pe şoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajunge în dreptul taberei şi cabanei Comanca.

Înainte de podul de peste Râul Olăneşti întâlnim indicatorul care marchează intersecţia cu traseele nr. 15 marcat cu cruce roşie şi nr. 19 marcat cu cruce albastră, care urcă pe interfluviul dintre râurile Olăneşti şi Cheia. Trecem podul şi continuăm pe drumul forestier de pe Valea Olăneştiului. Traseul este comun până la Cantonul Silvic Mânzu cu traseul nr. 16, marcat cu triunghi galben. Trecem de o staţie de captare apă şi ajungem după 1 km în poienile de la Comanca, unde se află o biserică şi câteva cabane. Trecem râul şi după 500 m ajungem la Cantonul Silvic Comanca (panou informativ). Înainte de confluenţa cu Valea Radiţa, la care ajungem după încă 2 km, drumul pătrunde în cheile mijlocii ale Văii Olăneşti. După confluenţă valea este strâmtă şi din nou apar chei. Trecând pe malul stâng, drumul însoţeşte râul cu numeroase cascade. Trecem de Muntele Alionte, care trimite un pinten abrupt, silind râul să se răsucească. După 6 km de la confluenţă ajungem la Cantonul Silvic Mânzu (710 m), unde traseele se despart (stâlp indicator), traseul nr. 14, marcat cu bandă galbenă urcând spre Şaua Prislopel.

Continuăm drumul pe Valea Olăneşti şi după 3 km ajungem la un panou informativ şi la un spaţiu de campare. După încă 1 km ajungem la o intersecţie de drumuri şi confluenţă de pâraie, de unde drumul părăseşte firul văii urcând în stânga pe versant, pentru a urca spre Cheile Olăneşti (Folea), la care ajungem după 1 km de urcare, trecând de o serpentină, Traversăm cheile şi după încă 3 km de urcuş pe drumul forestier dintre stânci ajungem la confluenţa a trei pâraie, unde este şi capătul drumului, lângă ruinele unor clădiri, la circa 1320 m altitudine. De aici părăsim drumul şi urcăm pe poteca şerpuită de pe muchia dintre izvoarele din dreapta, printr-o pădure bătrână de amestec. După 30-40 minute de urcuş destul de greu (200 m diferenţă de nivel), ajungem într-o poiană la marginea unei păduri mai tinere de molid, de unde schimbăm direcţia de mers dinspre nord înspre nord-vest. Intrăm în pădurea de molid şi după 15 minute de urcuş lejer ajungem într-o poiană în care se mai văd resturile unei cabane. De aici în 5 minute urcăm printre molizi până într-o poiană mult mai mare, în dreptul unul vechi adăpost situat pe malul unui mic lac (1590 m), la nord de Vârful Folea. Aici intersectăm un drum de tractor destul de bun, pe care continuăm să urcăm prin păşune înspre nord. După 5 minute trecem pe lângă o stână (dreapta) şi intrăm din nou în pădurea de molid. Drumul urcă prin pădure până într-un vârf împădurit (1770 m), al cărui versant sudic a fost tăiat în urma unei doborâturi de vânt (privelişte către creasta Buila-Vânturariţa). Coborâm înspre nord tot prin pădure până într-o poiană, de unde ne continuăm urcuşul înspre nord-vest. După 15 minute ieşim din pădurea de molid la golul alpin, aici acoperit cu ienuperi şi afiniş, în dreptul unei stâne (1810 m), unde se află şi indicatorul care marchează capătul traseului. De aici, putem urca în 15 minute pe la marginea pădurii până în Vârful Gera (1890 m), unde este capătul din creasta Munţilor Căpăţânii a alte două trasee: traseul nr. 18, marcat cu triunghi roşu, care urcă de la Cabana Cheia şi traseul nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă din Băile Olăneşti pe interfluviul dintre râurile Cheia şi Olăneşti. ■

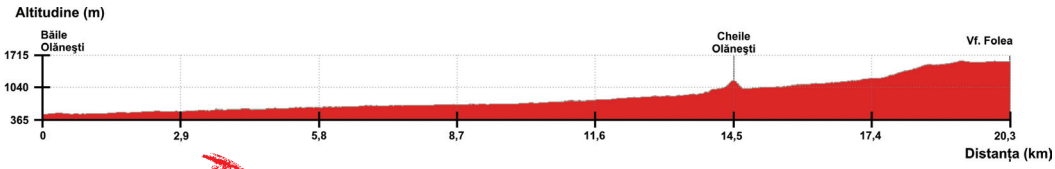

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
22.37	485.2	1582.6	1600.3	1119.9	2622.9	-1518.8

Traseul nr. 17

Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 14, 15, 18) - **Curmătura Comarnice** (comun cu traseul 5, racord traseul 10) - **Plaiul Lespezi - Curmătura Lespezi - Vârful Netedu** (1757 m) (racord traseele 2, 3, apoi comun) - **Vârful Lespezi** (1822 m) - **Vârful Govora** (1958 m) - **Şaua Zmeuret** (racord cu traseul crestei principale a Munților Căpățânii)

Timp de mers:
- vara: 8 -9 h
- iarna: nu se recomandă pe porțiunea Plaiul Lespezi - Şaua Zmeuret

Locuri de adăpost:
Cabana Cheia, Stâna Lespezi, Refugiul Lespezi

Puncte de alimentare cu apă:
Cabana Cheia, Izvorul Comarnice, Stâna Lespezi, Refugiul Lespezi

Traseul face legătura dintre Masivul Buila Vânturarița şi Munții Căpățânii, prin Plaiul Lespezi.

Este un traseu dificil prin lungime şi prin importanta diferență de nivel ce trebuie urcată (peste 1000 m).

Traseul, comun în prima porțiune cu traseul nr. 5 marcat cu triunghi roşu, urcă pe Pârâul Comarnice. După 10 minute părăsim firul văii urcând în dreapta pe versant. Se urcă mai întâi pe un drum vechi de tractor cu multă vegetație arbustivă (7 curbe la stânga), apoi, din dreptul unui paltin uriaş pe potecă înspre vest. După circa o oră de la plecare se lasă la stânga Poiana cu Bulbuce (cca. 1320 m), apoi într-un mic platou cu molizi, după care se iese într-o culme, de unde direcția de urcare se schimbă înspre sud-vest. Se continuă pe versantul estic al culmii, prin pădurea de molid şi după două ore de la plecarea de la cabană se ajunge într-o poiană, unde se văd resturile unei stâne. Aici găsim şi un indicator, care marchează intersecția cu traseul nr. 10, marcat cu punct galben, care urcă în creastă şi apoi coboară la Schitul Pahomie. Dacă mergem 5 minute pe acest traseu găsim un izvor. Din poiană urcăm prin pădure înspre vest şi ajungem după 5 minute în culme, în Curmătura Comarnice (1525 m), într-o altă poieniță, unde ne despărțim de traseul nr. 5 marcat cu triunghi roşu, care merge către Satul Pietreni.

Din Curmătura Comarnice poteca porneşte pe culme, spre nord-vest, depăşind pe rând Poiana Lungă (1580 m) şi Culmea Groşii Bodeştilor, ajungând după o oră în Poiana Rotundă (cu bordei prăbuşit). De aici în 10 minute ajungem la golul alpin şi după alte 15 minute urcăm Muntele Scânteia (1685 m), locul de unde avem cea mai frumoasă vedere asupra versantului nord-vestic al crestei Buila-Vânturarița. De aici continuăm pe muchie, trecem pe rând de două mici vârfuri şi ajungem într-o şa, la obârşia Costeştiului (izvor la 100 m). De aici se urcă pe lăsătorile oilor spre Vârful Netedu, se trece pe lângă o stână (dreapta) şi se ajunge în 30 minute la drum, unde întâlnim indicatorul ce marchează intersecția cu traseul nr. 2, marcat tot cu bandă albastră, care urcă din Bistrița şi cu traseul nr. 3, marcat cu triunghi galben, care urcă din Pietreni.

De aici se coboară în 15 minute până la refugiul din Curmătura Lespezi (1610 m). Apoi se urcă pe drum înspre nord, apoi înspre stânga, se traversează obârşia Văii Bistrița printr-o serpentină şi se continuă până la o intersecție, de la care direcția se schimbă înspre dreapta, spre obârşia Râului Cheia (Valea Rece). Se ajunge aproape de obârşie (în dreapta de văd căderile înspumate ale apei şi peste vale ruinele unei stâne), apoi printr-o altă serpentină (stânga) care ocoleşte Vârful Govora (1957 m), se ajunge în creasta principală a Munților Căpățânii, în Şaua Zmeuret, situată la vest de Vârful Zmeuret (1978 m). O variantă mai scurtă, recomandată în special la coborâre este cea directă, tăind serpentinele largi ale drumului. ■

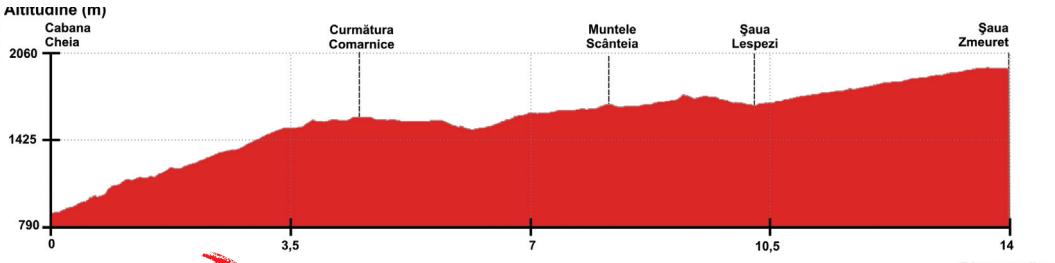

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
14.21	894.2	1951.7	1951.7	1057.8	1413.2	-364.9

Traseul nr. 18

Cabana Cheia (racord traseele 5, 12, 13, 14, 15, 17) - **Şaua Hădărău** (racord traseul 19) - **Vf. Căprăreasa - Vf Gera** (racord cu traseul crestei principale a Munţilor Căpăţânii)

Timp de mers:
- vara: 6 ½ - 7 h
- iarna: nu se recomandă

Locuri de adăpost:
Cabana Cheia, Stâna Bătrână

Puncte de alimentare cu apă:
Cabana Cheia, Stâna Bătrână

Traseul face legătura dintre Masivul Buila-Vânturarița şi Munţii Căpăţânii, prin Plaiul Hădărău.

De la Cabana Cheia pornim pe drumul forestier înspre nord, traversăm Râul Cheia, trecem de intersecţia (indicator) cu traseele nr. 14 (bandă galbenă) şi 15 (cruce roşie), traversăm râul pentru a reveni apoi printr-o nouă traversare pe malul stâng, după care părăsim firul văii urcând pe drum spre sud. După 5 minute ajungem în punctul unde un indicator ne arată că trebuie să părăsim drumul. Până aici am fost însoţiţi şi de marcajul cruce galbenă al traseului nr. 13. De la indicator urcăm în stânga în pădure şi atacăm pantele Muntelui Hădărău. După numeroase serpentine, pe un drum foarte vechi de tractor, uneori greu de distins, la capătul a 2 - 2 ½ ore de la plecare, răzbatem în Poiana şi Şaua Hădărău (1320 m). Aici (indicator) întâlnim traseul nr. 19, marcat cu cruce albastră, care urcă din Băile Olăneşti, cele două trasee fiind de aici comune până în Vârful Gera, punctul terminus, în creasta principală a Munţilor Căpăţânii.

Dacă până aici am urcat pe un vechi drum de tractor destul de greu de distins, de aici drumul devine foarte clar. Din poiană continuăm spre nord şi intrăm în pădurea de fag pe faţa estică a Muntelui Căprăreasa. Drumul, săpat uneori în stânca versanţilor ne scoate încet, prin urcare lentă, în câteva puncte de unde avem deschidere spre Vârful Stogu (S) şi Vârful Folea (E). După circa 40 minute de mers din Şaua Hădărău, ieşim într-o zonă cu pădure tânără de molid. Lăsăm în dreapta o poieniţă unde se văd resturile unei construcţii, urcăm o serpentină şi reluăm urcuşul în lungul versantului şi în 30 minute ajungem la un izvor (circa 1600 m). De aici poteca coboară puţin până în dreptul unui vâlcel, apoi iese într-o poiană. Continuăm urcarea prin stânga poenii, reintrăm între molizi şi după câteva sute de metri ieşim într-o poiană mai mare, care urcă până în stâncile vârfului Bogdana Mare. Urcăm încă o porţiune prin pădure, în lungul izvorului Olăneştiului şi aproape de obârşia acestuia ieşim în golul alpin. La obârşia văii se află două clădiri ale unei vechi stâne. De aici urcăm pe versantul sudic înierbat al Vârfului Gera (1890 m), punctul terminus al traseului. ■

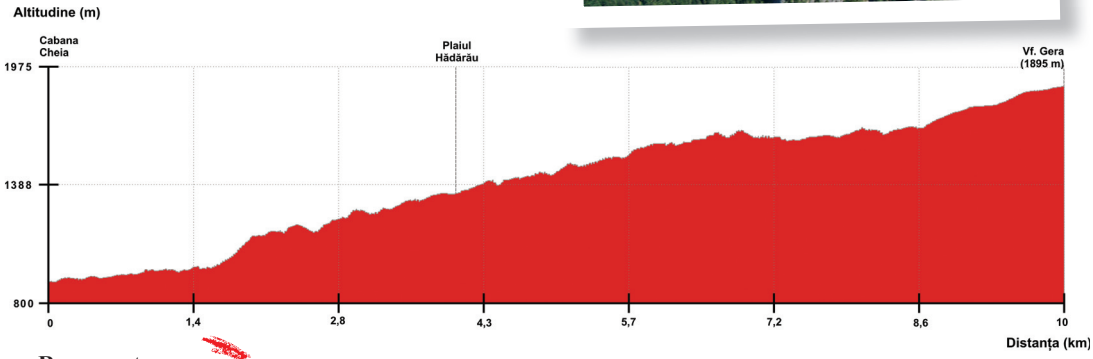

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
11.08	908.9	1895.0	1895.0	989.8	1823.6	-837.6

Traseul nr. 19

Băile Olăneşti - Plaiul Piatra Tăiată - Şaua Prislopel (racord cu traseul 14) - **Şaua La Lac** (racord traseul 13) - **Şaua Hădărău** (racord traseul 18) - **Vf. Căprăreasa - Vf. Gera** (racord cu traseul crestei Munţilor Căpăţânii)

Timp de mers:
- vara: 8 - 9 h
- iarna: nu se recomandă pe porţiunea Şaua La Lac - Vf. Gera

Locuri de adăpost:
Adăpost Şaua Prislopel, Stâna Bătrână

Puncte de alimentare cu apă:
Şaua La Lac, Şaua Hădărău, Stâna Bătrână

Este unul dintre cele 4 trasee care fac legătura între Băile Olăneşti şi Parcul Naţional Buila-Vânturariţa.

Traseul porneşte din centrul staţiunii (430 520 m) pe şoseaua care urcă pe lângă parc spre Izvorul nr. 24. La circa 2 km ajungem în dreptul taberei şi cabanei Comanca. Înainte de podul de peste Râul Olăneşti întâlnim indicatorul care marchează intersecţia cu traseele nr. 14 marcat cu bandă galbenă şi nr. 16 marcat cu triunghi galben, care urcă pe Valea Olăneşti. Traseul este comun cu traseul nr. 15 marcat cu cruce roşie (vezi descriere), până în Şaua La Lac.

Din Şaua La Lac pornim pe drum către Cabana Cheia şi de unde drumul forestier face o curbă la stânga în ac de păr, îl părăsim şi începem să urcăm pe un drum de tractor, printr-o rarişte, mai întâi înspre nord, apoi înspre nord-est. După 10 minute ajungem într-o culme, aproape de drumul de tractor (în dreapta exploatare silvică), de unde urcăm pe aceasta prin pădure. În 15 minute ajungem într-o şa, la poalele abruptului calcaros, de unde schimbăm din nou direcţia de mers înspre nord-est. Poteca se strecoară printre stâncile de calcar, ocolind Muntele Stogu, pe la bază. Trecem de o altă şa, aflată în estul Muntelui Stogu (Şaua Hădărău), de unde ne îndreptăm spre vest. Traversăm o vale cu izvor şi ieşim în culme, într-o altă şa, aflată de astă dată la nord de Muntele Stogu. De aici traseul continuă înspre nord, pe Muchia Hădărău şi prin dreapta acesteia şi ajungem după 15 minute într-o poieniţă unde se văd resturile unor stâlpi de funicular. La 100 m se află o altă poiană, unde întâlnim intersecţia (indicator) cu traseul nr. 18 (vezi descriere), marcat cu triunghi roşu, care urcă de la Cabana Cheia şi merge împreună cu traseul nostru până în culmea principală a Munţilor Căpăţânii. ■

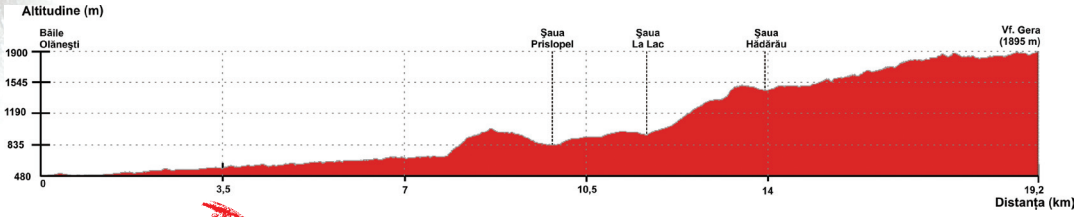

Reprezentarea grafică a traseului

Lungime reala (km)	Altitudine start (m)	Altitudine finala (m)	Altitudinea maxima (m)	Amplitudine (alt max - alt min)	Diferenta nivel pozitiva (m)	Diferenta nivel negativa (m)
19.54	485.0	1895.0	1895.0	1417.0	2686.8	-1299.7

86 Notite

Cuprins

Introducere 09
Localizare geografică 10
Puncte de intrare 11
Geologia 13
Geomorfologia 15
Hidrologia 17
Speologia 19
Padologia 19
Clima 21
Habitatele 23
Flora 25
Fauna 27
Comunitățile locale 29
Obiective turistice în zona adiacentă parcului național Buila-Vânturarița 30
Turism în parcul național Buila-Vânturarița 32
Cabane, refugii turistice, spații de campare 34
Obiective cultural-istorice în parc 37
Obiective turistice naturale în parc 38
Zone de cățărare în parc 39
Trasee turistice 40

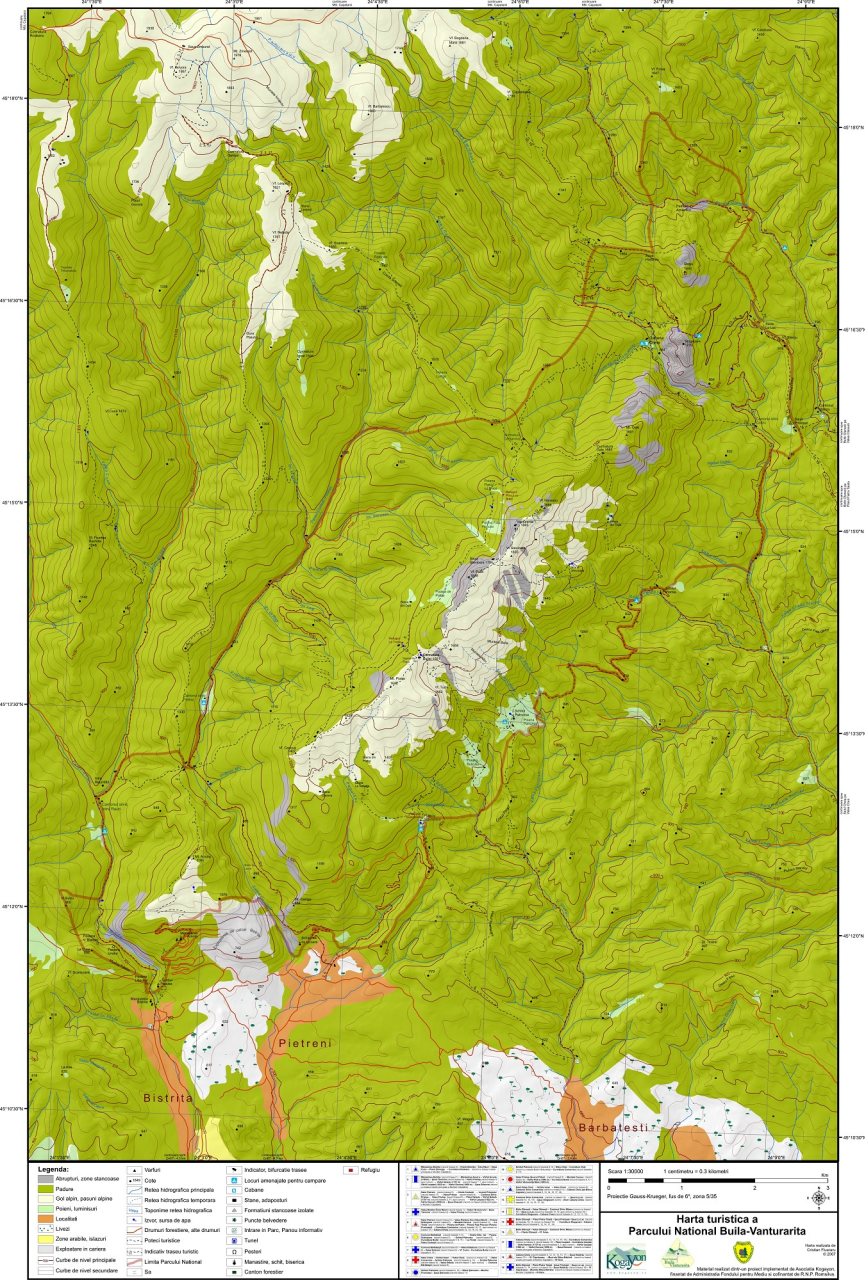

Pietreni
Bistrita
Barbatesti
Legenda:
Abrupturi, zone stancoase
Pasture
Gol alpin, pasuni alpine
Poieni, luminisuri
Localitati
Livezi
Zone arabile, islazuri
Explosiere in cariere
Curbe de nivel principale
Curbe de nivel secundare
Varfuri
Cote
Retea hidrografica principala
Retea hidrografica temporara
Toponime retea hidrografica
Izvor, sursa de apa
Drumuri forestiere, alte drumuri
Poteci turistice
Indicatie traseu turistic
Limita Parcului National
Sa
Indicator, bifurcatie trasee
Locuri amenajate pentru campare
Cabane
Stane, adaposturi
Formatiuni stancoase izolate
Puncte belvedere
Intrare in Parc, Panou informativ
Turel
Pesteri
Manastire, schit, biserica
Canton forestier
Refugiu
Scara 1:30000
1 centimetru = 0.3 kilometri
Proiectie Gauss-Krueger, fus de 6°, zona 5/35
Harta turistica a
Parcului National Buila-Vanturarita
Harta realizata de Cristian Pacuraru
© 2007
Material realizat dintr-un proiect implementat de Asociatia Kogayon, finantat de Administratia Fondului pentru Mediu si cofinantat de R.N.P. Romsilva

Grafica: NewPromotion // www.newpromotion.ro // tel: 0722 952 196

Ghid tipărit cu sprijinul sponsorilor:

SC KEPLER ROMINFO SA
Bulevardul Dimitrie Pompei nr. 3, Sector 2, Bucuresti
E-mail: office@kepler-rominfo.com
Tel. : 021 233 10 80
Fax : 021 233 19 11

Agenția de Turism Edelweiss Travel
Şoseaua Mihai Bravu nr. 85-93, bl C16, Sc C, Ap 1, Bucureşti
E-mail: office@edelweiss-travel.ro, bucuresti@edelweiss-travel.ro
Tel: 031 103 21 65, 0247 311 851, 0740 191 375
www.edelweiss-travel.ro
www.austriatravel.ro

Ghid realizat de:

Asociaţia Kogayon
247115 Costeşti, Jud. Vâlcea
Tel: 0723/071.648
Email: office@kogayon.ro
www.kogayon.ro

pentru :

Parcul Național Buila-Vânturariţa
Str. Pieţei nr. 7, Horezu, Jud. Vâlcea
Tel: 0250/860.157 Fax: 0250/860.180
www.buila.ro

Ghidul turistic se distribuie gratuit împreună cu harta !